Dorin Streinu

Opere alese

(vol. 6)

Teologie pentru azi
București
2012

Ucis dar nu omorât

(aforisme, vol. 6, 1998)

Viciile *ne surâd* de acolo de unde mintea *plânge*.

*

Nu poţi să fii *om* dacă nu ai ajuns *să simţi frica*. Aceasta e *cea mai bună şcoală*.

*

Când vreau *să fac binele*, fac răul pe care *nu-l doresc*.

*

Există momente când e bine *să te laşi minţit*.

*

Minciuna e întotdeauna *perisabilă*.

*

Devenim *leneşi* când nu mai *credem* în ceea ce *am devenit*.

*

Dacă am avea *adevărul* nu am şti *ce să facem* cu el.

*

Adevărul pur e *prea grosolan* pentru inimile fade, însă e *singurul mântuitor*.

*

O carte care *te provoacă* e *o invidie* care te stăpâneşte.

*

Prieteniile *adevărate* sunt nişte *monotonii ieşite din comun*.

*

Prostia e *lecţia lucidă* a celor care au sperat că sunt *ceva* pe această lume. Iar dacă privim înapoi, observăm că toţi *oamenii mari* au fost omorâţi de nişte proşti insignifianţi.

*

E mai uşor *să te pronunţi* decât *să calmezi* lucrurile.

*

Degeaba vorbeşti *de bine* un prieten, dacă *nu-l iubeşti*.

*

Omul adesea *suferă* când nu mai e *nevoie* şi *se bucură* când nu mai are *timp* să o facă.

*

Când vrei să fii *impresionat* nu mai *impresionezi*.

*

Orice mare cugetare e *o traumă* şi *se naşte din una*.

*

Când nu mai îţi e *teamă* de cuvinte atunci ştii *ce preţ* au tăcerea şi moartea.

*

Eu n-am putut să am decât *planuri mari*. Planurile mici mă condamnă *la prea puţină muncă*.

*

Fericirea nu ştie *cât* merită.

*

Numai când sentimentele se limpezesc *simţi* veşnicia.

*

Din oboseală am învăţat *prudenţa* iar din prudenţă *aşteptarea momentului decisiv*.

*

Dacă istoria ar fi *o alegere* n-ar mai avea cine *s-o scrie*.

*

Minciuna e *o piatră fundamentală* a gloriei iluzorii.

*

Deznădejdea e *folositoare* numai pentru cei care vor *să se creadă singuri*.

*

Numai singurătatea *nu mai are loc* în societate şi numai ea nu vrea să creadă *în libertatea de expresie*.

*

Dacă miocardul *pune în evidenţă*, neuronul vrea *să nege* acest lucru.

*

Exagerările noastre arată cât putem *să greşim* şi nu *cât am vrea să greşim*.

*

Oamenii mari, fără să-şi dea seama ceilalţi, *îşi clădesc* propria lor *istorie viitoare* încă fiind în viaţă.

*

Există femei care *nu trebuie iubite*, pentru că iubirea lor *te omoară*.

*

Sunt prea puţini oamenii care au ştiut *să privească* urâtul şi mult mai puţini sunt cei care *au ştiut să-l iubească*.

*

Dacă *pui preţ* pe o patimă nu ştii ce înseamnă *liniştea* sufletului.

*

A fi brutal înseamnă *a fi natural*. Iar brutalitatea *va reînvi*a întotdeauna arta.

*

Marile genii *nu stau* în foi.

*

Speranţa *va suferi* întotdeauna de teamă.

*

Când vom ajunge să credem *în raţiunea inimii* vom vrea să aflăm *secretul neprevăzutului*.

*

Cel mai mare *adevăr* al omului e *neştiinţa*.

Pe mine *exemplele rele* m-au făcut *virtuos*.

*

Orice *judecată de valoare* e *o aproximaţie*.

*

Ceea ce eu vreau e *să nu-mi strice* liniştea nimeni.

*

Orice *nou adevăr* înseamnă *o ură şi mai mare* în jurul lui.

*

Numai oamenii care *au inimă* plâng şi niciodată invers.

*

Cultura *cea mai nobilă* e cultura care se naşte dintr-o *îndelungată durere*.

*

Capodopera e *o luptă cu propriul tău crez*.

*

Discuţiile *cele mai prolifice* sunt cele care *nu au niciun scop*.

*

O femeie *rafinată* e tot atât *de înălţătoare* pe cât e o poezie genială.

*

Viaţa nu se învaţă *din romane* dar *se începe* odată cu ele.

*

Când vom ajunge *să iubim cu adevărat* vom fi *extenuaţi*.

*

Iubirea e *starea de decadenţă* a societăţii. Numai ura şi mândria duc *la progres*. Dar tocmai ele şi *distrug* umanitatea.

*

Şiretlicurile femeilor sunt *dovezi* ale slăbiciunii lor.

*

Ura cea mai mare este dovada unei *mari iubiri*.

*

Marile decepţii ţin *de planuri* şi nu de *exactitatea* lor.

*

Sunt bărbaţi care *au obosit* din cauză că *nu mai au pasiuni*.

*

Arta *se face* când artistul *nu e pregătit* pentru ea.

*

M-au enervat întotdeauna cei care *nu ştiu să tacă* pe cât *trăncăne*.

*

Adevărata poezie e cea pe care *nu o sperai* niciodată a ta.

*

Cel care *urlă* a început *să suporte* viaţa.

*

Ca să fii *un adevărat pedagog* trebuie să scoţi din sistemul tău de educaţie *enervarea*.

*

Numesc *pasiune* voinţa de *a dori*.

*

Plăcerea *adevărată* e *bucurie*.

*

Întotdeauna dezamăgirea vrea *pacea* şi niciodată *războiul*.

*

Când eşti *fericit* uiţi că mai există *morţi*.

*

Nu eu sunt *frumos*! Frumos e Acela care *mă face să cânt*.

*

Eu cred într-o lume care *nu plânge*.

*

Artistul e *o dăruire totală de sine*.

*

Adevăratul *singular* e cel care *cuprinde* în sine pluralul.

*

Când scriu un vers îl primesc *ca din mâna* lui Dumnezeu.

Justiţia, ca să fie *dreaptă*, trebuie *să ţină seama* de slăbiciuni.

*

Vinovăţia e *plânsul ascuns* al libertăţii.

*

Adevărul trebuie să te facă *cumpătat* mai înainte de *a te face înţelept*.

*

Să *nu speri* niciodată în lucrurile pe care *nu le-ai făcut*! Altfel *te paşte* dezamăgirea.

*

Iubirea dăruită, care *nu se întoarce* înapoi, *însingurează* mai mult decât ura pe care *o primeşti* fără ca *să o meriţi*.

*

E foarte greu să fii *un om fără caracter* şi să poţi *ascunde* acest lucru mult timp.

*

Bădărănia nu ştie niciodată *ce să facă*.

*

Adevărata *durere* e aceea pentru care *nu poţi să o plângi*.

*

Numai când eşti *călcat în picioare* simţi *ce e măreţia*.

*

Oamenii care *au suferit* nu pot *să se răzbune*.

*

Sunt *rari* oamenii pe care *să-i cunosc* şi pe care să nu-i găsesc *meschini*.

*

Unele dintre marile mele defecte: *înţeleg* mai mult decât *simt* şi *gândesc* mai mult decât *îmi imaginez*.

*

Îmi trăiesc *foarte acut* originalitatea.

*

Frica de naivitate e *adevărata naivitate*.

*

Adevărata *valoare* a marilor opere o constituie *inefabilul* lor.

*

E mai uşor *să creezi* decât *să pui stavili* creaţiei.

*

Singura *tentaţie* valabilă e aceea *a rezistenţei*.

*

Un proiect *adevărat* nu are *detalii*.

*

Văd romanul ca pe ceva care *se explică*.

*

E ridicol să vezi oameni care *nu ştiu ce vor* dar *ştiu ce le trebuie*.

*

A critica e tot una cu *a pune în evidenţă*.

*

Ai *nevoie* de singurătate când *nu te înţelegi* şi nu te *înţelegi* decât dacă *scapi* de singurătate.

*

Poezia nu e altceva decât *o urmărire*.

*

Sufletele curate au *o înţelepciune*, pe care, de multe ori, *nu o traduc* în cuvinte.

*

Înţelepţii nu mai sunt *creduli*. Şi-au pierdut *naivitatea clipei*.

*

Curajul e *cea mai mare frică* a omului. Ai curaj pentru că ştii *ce înseamnă* să nu-l ai.

*

Cea mai mare *dorinţă* a mea este *să-i văd* pe oameni cum cântă ca Îngerii din ceruri.

*

A încerca să ţii *de partea ta* adevărul înseamnă *a-l uita*.

*

Uneori trebuie *să te lupţi* cu neputinţele tale ca şi cum *le-ai fi depăşit deja*.

*

Orice *obstacol* este *o nouă forţă*.

*

Nu poţi *să te dedici* decât *unui singur lucru*.

*

Cel mai mare *păcat* al unui om înţelept este *exclusivismul*.

*

Eu nu vreau *să comunic*. Eu vreau *să-mi amestec* sufletul cu ceilalţi.

*

Nu poţi *să spui* adevărul decât unor oameni care *îl stăpânesc*.

*

Marile lupte sunt *micile victorii*.

*

Adevărul e ceva *de neînlăturat*. De aceea, mai devreme sau mai târziu, *îl găsim* sau *ne întoarcem* la el.

*

Când adevărul devine *lumină* înţelepţii *nu mai au* cuvinte.

*

Sfârşitul înţelepciunii este *epuizarea*.

*

Oamenii care *se cred invincibili* nu cunosc nimic despre *puterea smereniei*.

*

Curajul de a înţelege este *irevocabil*.

*

Un prieten *ţine loc* de întreaga lume. Dacă ai *un prieten*, atunci ai *tot ce îţi trebuie*.

*

Marea artă e formată şi din multe *capricii*.

*

Singura *avere* interioară a omului este *inocenţa*.

*

Dali[1] era *prea crud* tocmai pentru că avea o infinită dragoste *nedăruită*.

*

[1] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Salvador_Dal%C3%AD.

Lucrurile care *ne dor* sunt lucrurile care *nu ne aparţin*[2].

[2] Am redat aici *în mod fragmentar* din acest volum, pe care *l-am terminat* pe data de 11 septembrie 1998.

Cele 5 poeme

(poeme, vol. 9, 1997)

Ochii lui albaştri

Mă sprijin *să nu cad*
în ochii lui albaştri.

Cu ei *mi-a robit* inima
şi mi-a făcut ochiul *aromitor*,
ca o pasăre-n zbor.

Noaptea el dă cu piciorul
şi *trezeşte* stelele,
luna,
furtuna...

Fermecat sunt.

Cu cartea în mână...
pare un rege căruia
îi lipseşte toga
şi pe fruntea-i albă
ca smântâna
trebuie *să se odihnească*
o coroană.

Cu mâinile lui m-a
îmbrățișat,
mi-a scris, Îngere,
când *m-a durut*
și m-a ținut *să nu cad*
din nori
în noroi,
ca un ban de aur...

Mi-a rupt spicele și mi
le-a pus în coastă
ca pe-o sabie,
ca să tai *apendicele* zilelor...

Eu l-am rugat
să nu plângă și el
a plâns.

El *și-a șters* lacrimile
cu mintea mea
și din cenușa *durută*
s-a născut încă o stea.

Eu colind cu el străzile
pustii și împreună cu câinii
recităm *poezii de amor*
frunzelor și gardurilor.

Uneori *ne trântim* în pahar
și îi sorbim *durerea de jar*.

Ne purtăm prin gânduri,
pe la femei,
fără să avem *un temei*...
uitând că în oglindă se privește
cel mai bine *năluca* privită cu degetul.

Tăiem pe pântec porcul
și îi scoatem mațele...visând
că infinitul are *ochi* de Înger.

Lui îi place apa,

sânul,
tăcerea,
copacul,
tăria,
culoarea...
și atârnă urechea de umăr...
să vadă marea,
îndurerarea...

El se rostogolește
și strigă pisica în noapte.

El se crede *răpus* de stele și
amestecat cu trupuri deschise.

El știe să întrebe...
și eu îi răspund *în doi peri*,
temându-mă
să nu *îmi vând*
prin întrebare inima,
întreaga inimă lui...
și eu să rămân
gol,
ca o stivă de lemne.

Seara mâncăm...
mâncăm un colț de pâine
și *Îi mulțumim*
lui Dumnezeu,
plecându-ne fruntea
și genunchiul
și făcându-ne cruce...

El vorbește tăios.

Lui îi place
să mă asculte
și eu
îl pizmuiesc,
îl pun *să vorbească*...

Și eu ciulesc urechea
ca să îl prind de guler

și *să-l trag* afară...
Când îl prind,
îl îmbrățișez.

Când nu-l prind,
îl pizmuiesc.

Îl cert...
pentru că *mereu* îl iubesc...

Îl scriu pe foi...
iar el *tot iese* afară
și *mă stropește* cu ochii lui albaștri...

Și mă stropește cu razele lui
și *mă culcă* pământului...

Însă sub el e cald...
pasărea *își întinde* aripile
și apucă de ramuri lumina...

E o tăcere *ca un cântec*.

Apare soarele...

E *ca o portocală dulce*.

E o zi.

Spre seară lumina e *roșie*
și *anunță* amurgul.

O tăcere adâncă

El e *o tăcere*
în care apele *se aruncă*
sticloase
și prind Îngerii de picior
vrând să-i facă *efemeri*
și *loiali*.

Noaptea *își prinde*
veșnicia de păr
și iese cu ea *la*
plimbare.

Mă sărută
cu ochiul zvâcnind...

Niciodată nu m-a sărutat
decât cu ochiul *roșit*
ca un asfințit.

Are o mână *simplă*
dar cu ea *zugrăvește* copacul,
fără să știe pasărea
că poate fi *văzută* și *pictată* cu ea.

El *surâde*...

El știe să surâdă *ca o dimineață*.

Dacă vrei să știi *cine este el*
umple sufletul cu verdeață,
cu flori,
cu mere,
cu vânt și adiere...

Și peste toate să-i dai
un munte și *o*
scorbură de copac
unde *să-și tocească* genunchii
de mătănii
și unde numai tăcerea
să-l audă

când își spune rugăciunea.

Îi place să cânte și să
mângâie măgarul între plete,
ca să ducă *mai departe*
nisipul oceanului.

Aruncă mâna,
o înalță în nori
și o face
în cinci degete
să fie *ascultată*.

Cel mai mult îi plac
copiii...și le poate spune
cuvinte *atât de dulci*
încât să adoarmă
și să viseze fericiți.

Nu vrea însă
să guste paharul.

E *o crimă a golirii*
pentru el.

„Lasă totul
așa cum este...”,
vrea să îți spună el.

...și tăcerea este de trei ori
mai adâncă.

El nu întreabă.

El ascultă *blând*...
și ca o pisică ce-i place
să fie alintată...
și care nu se mai joacă
cu ghemul bunicii.

Ziua rupe bârnele de fier,
le strică rugina
și o spulberă

în culcare usturătoare.

Visul lui este *să zboare*
și *să nu fie pasăre*.

Visul lui e
să treacă prin zid
fără să fie *văzut*.

Când merge pe stradă
merge cu el *întreaga natură*,
în afară de melc,
care îl pizmuiește
amarnic.

Însă sub fruntea lui
dorm monștri.

El nu îi vede.

Ei sunt *închiși*,
ca să nu poată *să urle*.

Poate sunt *prinși*
de lacrimi.

Lacrimile lui sunt
fierte și
le taie urletul.

El mă îmbrățișează...
și trupurile noastre *își sărută*
transpirația.

Ne privim ochiul,
ne zâmbim,
și în jurul nostru
se așază toată tăcerea.

Dar *rupem* lacătul,
facem *horă aprinsă*
și chemăm descântatul.

Ne punem flori în brâu
și bem apă.

Apoi *ne sărutăm tristețile*,
ni le facem *nemuritoare*.

Când cântă cocoșii
suntem *treji*,
ne întoarcem
pe partea cealaltă
ciupindu-ne
iubirea de umăr.

Prietenul meu cu păr galben

Începusem *să-l iubesc*...

Îl iubeam *mai mult* decât pe mine.

În ochii lui *mă împleteam*
cu nevinovata
retragere a leului în cușcă
și cu *dresarea* calului
prin cercul de foc.

Îmi *umezeam* oasele
lângă talpa lui.

Pătrundea adânc în mine
încât uneori *îi vedeam* ochii,
pe acei *lăstuni* din sânge,
cum *se usucă* la soare.

Dacă-l *iubeam*
nu-mi era *prieten*.

Îi spuneam că *îmi e prieten*
dar *îl mințeam*.

Eu îl iubeam ca pe *un vis albastru,*
care *se întipărește* în nori,
și te obsedează
în fiecare clipă.

Beam împreună *noroi,*
cenușă...

Uneori *schimbam* băutura
și o făceam *o femeie cu grații*
prea pure,
care *ne întinerea* firele de păr
ale mâinilor.

Ascultam *muzica* sferelor.

Era *o nuntă* numai
între două suflete...
și jur că de era *o femeie*
nu l-aș fi iubit *mai puțin*.

Aveam *același cearșaf*
cu care ne ascundeam
fețele...

...și mâncam
din aceeași conservă,
când *ne dureau* tristețile
cu mâini ucigătoare.

El plângea
cât *să poată înlocui*
Marea Neagră
cu trupul său.

...Și eu nu îi *alinam* niciodată
decât fruntea.

Părul lui galben putea fi
foarte ușor
înlocuit cu un lan de grâu.

Iar mâna mea putea
să se travestească într-o
femeie îmbrăcată în roșu.

Îi plăcea *să-și picteze* Sfinții
și *să le surâdă* rugăciuni.

Iar lui Hristos și Maicii Domnului să
le compună șiraguri întregi
de lacrimi *duioase*.

Nu știa ce-i *durerea*.

Era pur,
ca un mărgăritar
care este *aruncat* în fața trenului,
ca *să-l înghită* viteza.

În iarnă
dorea *să-și audă* copacii
albiți de vânt
și *transfigurați* de fum,
ca un val nocturn
care *te înconvoaie*
în brațele fericirii.

Îmi vorbea *de moarte*...
iar eu îi spuneam *să tacă*.

Spunea că *în*
Dunăre e frumos să mori,
alături de păduri,
de apa *risipită*
pe gânduri.

Era dezamăgit
că femeile *nu-l iubesc*...
și îmi spunea mereu că eu,
numai eu *îi știu* sufletul
ca și Dumnezeu.

Însă era *o exagerare*...

Îmi *săruta* mâinile...
mai mult mi le *mușca*...

Își *înfigea* colții de cristal
și îmi jupuia carnea.

Îi plăcea mult
sângele meu răscopt,
transpirația mea,
umărul meu care-i era *fotoliu*
în zilele negre.

Dar s-a întâmplat
să avem nevoie de scrisori.

Ne-am *îndurerat*
cuvintele un timp...

Apoi am socotit că e *o pierdere*
a memoriei
să ne mai spunem cuvinte.

Omul săpat în scaun

O prispă lată,
în care ferestrele băteau *a lene*
în soare.

Un nuc bătrân,
aidoma veșniciei.

Dumnezeu *adesea cobora*
aici *să vorbească* cu cei
de sub pământuri
și cu cei care *le îngrijeau* crucile.

El sta *săpat* în scaun.

Actorii mei nu au *un nume*!

Ei sunt oricare,
oriunde,
în orice timp.

Brațul drept și-l avea
înțepenit în frunte.

Același braț *arunca*
în brazdă pâinea,
care ieșea *aburindă*
din cuptor.

Mă mulțumeam *numai*
cu acest miros.

Un miros *deplin*,
ca un plâns ierbivor
ce păștea în carul mare
al cerului.

Sta zi și noapte
pironit în acel loc.

De unde am tras

concluzia că
s-a născut
o generație de fii și fiice
ce *și-a pierdut*
cuvintele prin alte locuri.

Prea de puține ori
i-am auzit lacrimile
curgând.

El plângea
numai când îi vedea
pe oameni că *înjură* pe
Dumnezeu din cauza ploii
care nu mai cădea.

Avea o inimă
de miel tânăr,
care zburdă pe câmpia
cu flori roșii,
întâlnind viscolul...

Sub ochi avea
o dorință neîncepută.

Nu putuse să facă *o troiță*
Născătoarei de Dumnezeu
și de aceea se ruga *să-l ierte*,
pentru că banii nu-i avea *în buzunar*
ci aruncați în *punga lui Iuda*.

Îl vedeam visând
cum zbor păsările.

Îl visam plutind
printre copaci,
spunându-le că
nu e bine să se bată,
că avem *același sânge*,
că *trebuie să ne iubim unii pe alții*.

Într-o zi *m-am ostenit*
să îl privesc.

M-am dus în cimitir.

Era *acolo*!

Mă binecuvânta
din *ramura* unei cruci
de lemn...iar acel lemn
înverzise.

Un copil pentru nicio mamă

Nefericită să fie mama
care *nu-și crește* copiii la sânul ei!

Va sta *singură*.

Nu va aștepta pe nimeni,
deși el este *un străin*,
care-și *mută* tristețea
dintr-un oraș într-altul...
încercând să sughită cu emoție,
crezând că e *mama*...

Dar poate nu e *ea*...
ci *Dumnezeu* a vorbit despre el
cu bunătate.

El crede că e *mama*...

Dar mama *uită*...

Își coase cămașa ruptă,
mai pune un nasture ieftin la bluză...

Acum își rupe ața din ac...
cu dinții...

Ața se rupe...
eu îmi șterg lacrima...
sămânța aceasta scârnavă
se prelinge pe obraz...
ca apa pe un halat de ploaie...

Apoi mulge țâța aceea *stearpă*,
a caprei,
care dă cu cornul în stele
perturbând liniștea cerului.

Surâde...

Nu-și aduce aminte de nimic...

Parcă au trecut veșnicii
de la *nașterea nedorită*,
din octombrie,
când cutremurul
a anunțat *milostivirea*
lui Dumnezeu.

Sughit...

Tot Dumnezeu *vorbește*
despre mine...

Nu are *fotografii*,
nu are *amintiri*,
pare *să nu aibă* sentimente...

Dacă ar întinde mâna,
mâinile amândouă,
s-ar putea *să-l prindă*.

El merge trist pe stradă
și fluieră...

Picioarele îi sunt goale
iar tălpile
i s-au *tapat* cu noroi galben.

El este *rege*.

În spatele lui merg câini,
o șatră de câini, care,
ca și el, *nu au mamă*...
sau mama *uită* că mai are copii.

Trec zile,
vin nopți,
nopți *lungi*
și așteptări *grele*.

Mama face focul în sobă...
iar el *se încălzește* la razele lunii,
sub ochiul ei *iertător* și
solemn.

Apoi *se ridică*...
mama *se așază* la masă.

El *înghite în sec*,
ea *zâmbește*...

Lui îi curg aceleași lacrimi *ieftine*,
pe care niciun pictor nu le vede,
pe care niciun sculptor nu îndrăznește
să le sculpteze,
undeva,
într-un colț de lume...
pe care niciun muzician nu le-a auzit niciodată,
ca să le cânte...
dar pe care eu *le cunosc*...

Ea *se pune* în pat...iar el
caută niște foi de brusture
și o cutie...din care să-și confecționeze
somptuosu-i palat.

Ea uită...ea doarme...ea visează...

Aici face și el la fel: el visează,
visează
visează *cu ochii deschiși*...și se roagă
lui Dumnnezu *să o aibă în grijă* pe
mama lui,
să îi *ocrotească* părul negru...
și sânii pe care *nu i-a supt*.

Ea nu știe această rugăciune a copilului
care trăiește lângă o șatră de câini...

Își îmbracă rochia dimineața,
se spală pe față și
își bea cafeaua fericită...

El nu se trezește...

El *nu mai poate* să se trezească...

El nu se va mai trezi niciodată...

Mama *nu ştie*.

Ea se privește în oglindă.

Ea *uită*...
că *a fost mamă*...

Inefabilul în pantofi

L-am scris după
ce am cunoscut
celebrul poem
al lui
Vladimir Maiakovski[3]:
Norul cu pantaloni[4].

Rostogoliți-vă!
Dați-vă de-a dura-n apă!
Avem să vă scoatem noi
cu roata avionului,
cu oasele noastre rupte,
pe care le mănâncă
câinii destinului.

Nu vă uitați înapoi!
Spoiți-vă izmenele și săriți!
Săriți!...Să fiți ca hiene: *nedoriți*!

Mâncați-vă *umbrele* și *schelălăiala*,
pe care o încurajați cu barda,
haleala!

Eu vă privesc...și scuip
culoarea ploștită,
pe care o dorește sufletul meu,
umărul meu,
idioților!,
pe gura canalului.

Acum nu e vorba
decât *despre cuvinte*.

Ele *nu tac*.
Ele vorbesc.
Ele ne hulesc carnea
și visul nostru tânăr,

[3] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Vladimir_Maiakovski.
[4] În traducerea lui Cicerone Theodorescu:
http://agonia.ro/index.php/poetry/164339/Norul_cu_Pantaloni.

regesc.

Rostogoliți-vă!

Eu *vă iubesc* și *vă urăsc*.
Întindeți-vă cu ibricele
și pupați-ne
polonicele,
polonicele dorului nostru,
dor de viață bună,
dor de durere.

Nu avem nevoie de nimic!

Dar ne doare *vântul*
ce ne trece printre picioare
și ne astupă urechea stângă
cu Dali,
cu marea le li.

Noi *vă înecăm* în noi,
noi *vă tocim* gura,
bieți iubiți,
și din această cauză voi *prea mult*
ne iubiți,
dându-ne drumul la vale,
în cale,
în *calea cea mare*,
cea mare...

Scoateți-vă nasturii, plămânii,
ca și noi de altfel!

Și cu pălăriile în cap
salutați-ne *ca să mai trăim*
o zi...
sau două...
sau o mie de ani.

Nu vă închinați la noi!
Nu merităm osânda voastră!

Are să ne blesteme

claxoanele și
bomboanele,
tortul și paharele
și toate sandalele.

Nouă dați-ne vin,
ca la *scumpi prieteni*,
câte un șarpe în fiecare gaură
de albină senină.

Nu vă albăstriți!

Să vă fac *o fotografie*
cu o urmă de alifie
și pe mustăți să vă punem furnici,
ca să vedeți cât mai suntem de *mici*?

Dați-ne coada calului!
Să ne împletim în umerii malului,
să nu mai vedem și să nu mai răbdăm...

Eu îmi rod sprâncenele
și sunt *poetul*
vostru esențial.

Și fără mine
v-ar durea buzele două ore
și s-ar scrie 10 pagini
în jurnal.

Dar nu *eu* sunt!

Eu sunt *ca voi*...
Mănânc cerneală,
pleavă, făină...
dar nu mă cred: *un gunoi*.

Eu?
Despre mine
e vorba?!
O, ce uituc!

Am pus două boabe într-o oală,

o iau de aici și plec cu ea
și mă duc.

Îmi mestec privirile
și vă văd *colorat*,
cu câte un dinte în gură
și cu pieptul
nespălat...

E *dreptate*!...
Mă zvârcolesc între file.

E multă dreptate.
Iubesc pentru morți și
pentru prostituate,
și pentru nespălate,
și pentru tine,
copile!...

Tu să-ți asculți ochii
dar să nu-i pui la cutie!

Încinge-te cu canistra cu lapte,
cu beton, cu alchimie...

Fă ce vrei!
Ustură-te cu ardei și cu ceapă!
Bate toba!
Viața e *multă* și *prea curvă*
și *prea necurată*.

Așa, *scumpii mei contemporani*,
mâncați-vă *halvița de doi bani*...
și lăsați-ne *singuri*!

Să mai trăim *ca poeții*,
cum știm noi...

Nu ne mestecăm unghiile,
nu ne pânzim burta cu antihriști,
nu mâncăm polemici,
nu suntem *pesimiști*...

Noi, *nebuni* și *dragi* și *cârpiți*,
am ieșit din creasta cocoșului *prea*
amețiți sau *prea iubiți*...

Ne-am *întins* peste tot,
peste sânge,
și ne-am făcut că iubim,
că sperăm, că nu plângem.

Eu, despre mine,
bărbat *în redingotă*...
sau poate *în bluză*...

Despre mine,
bărbat *al unei singure* femei,
va scrie istoria *o filă*
și-o s-o împărțim între noi trei:
eu, frumosul, sublimul...

Are să plouă cu rândunici,
o să ni se *usuce* libertatea,
veceul se va muta, pardon!,
acolo unde *zace* sănătatea.

Eu am *să țip*
în scândurile morții,
când soarele *va dezlipi* tăcerea.
Voi să-mi ungeți cu mierea
rănile mele de răstignit.

Nu mai vrem *să vă lingem* orgoliul!
Nu vă mai *gândim*!
Nu ne pasă!

De murim, de murim, de trăim.
de trăim *frumos* în a noastră casă.

Dar avem nevoie de voi!
Fără voi *ne-am urâți*,
am cânta pe două, pe trei,
și n-am mai iubi.

Vă iubim, vă stimăm,
elogii aveți, păduchi ce îmi sunteți,
acrilor,
acriților,
mult prea nenorociților.

Ce suntem *noi*?
Ce suntem *noi* în *voi*?

E noapte aici.
Și ar putea să fie chiar azi...
Nimeni nu aude!
Și voi întârziați racheta
și televizorul
și războiul
și nu spuneți poezii.

Cine trăiește ca voi sunt *lăudați*
dar nu au *sânge albastru*,
nu au *inimă* în ei,
în căței.

Eu sunt poetul vostru și voi *nu mă știți*.
Îmi umpleți cala cu papură
și mă îmbrobodiți.

Vă eschivați cu stridii în piață
și fumați o lună goală,
cum nu se știe,
cum nu se vede...
tăcerea regală...

Femeia mea,
iubita mea,
tu să vrei să ne cumpărăm
apartament, undeva, în *zona iubirii*.

Să vrei să avem lustră,
o lustră *pregnantă*
ca fericirea...

Tu să îți săruți bărbatul pe frunte.
Să-l mângâi cu părul tău și *să-l mântui*

de cel rău.

Să-i închizi ochii, verzeala lui...

Viața este în noi doi,
în sărutul nostru.

Să nu o uiți!

Să nu batem drumurile fără kilometri!

Să ne iubim,
să ne iubim,
auzi: *să ne iubim*!

Ha-ha-ha!...

N-am uitat, Doamne!
Trimite-ne *proști*, Te rugăm!
Deștepți sunt *destui*...

Nu ne mai urî atât,
nu ne mai iubi atât de mult...

Închide-ne buzele și lasă-i pe poeți
ca să se vadă cât sunt *de deștepți*!

Lasă-i *să scrie bine*,
și să scrie *focos*!
Ca Sfântul Ilie:
să plece cu carul pe jos.

Tu (căci am descris,
pentru cel care-mi va urma
spoiala de viață și *visul* din ea),
fii *mare, bun* și *frumos*,
și femeile să-ți pună
trupul cărare,
să vezi durerea cât e *de mare*
și *de sublimă*...

Pe Dumnezeu să-L vezi
și să cânți dracilor ca pentru Îngeri.

Tu *vei ști*,
când îmi vei *urma*...

Vei vedea în trupul meu
raza ta
ce te va lumina.

Dar voi rostogoliți-vă,
rostogoliți-vă ca sarmalele
prin dungile pijamalelor
și beți,
otrăviți cuie și patru arici,
zăpada să vă știe,
să fiți *pârliți*...
și să-mi puneți pe cuvinte flori,
trandafiri,
trandafiri roșii...

Eu sunt poetul
cu urmele lui pe nisip.

Nu vă mai osteniți!

Puneți-vă cruce
și puneți-mi cruce!...
Faceți ceva...
Dragostea este numai
nefericirea mea.

Pentru voi e șotronul, cureaua și
paiul apos și slinos...
eu știu prea bine să merg și *pe sus*
și *pe jos*...

Dar ucideți-mă tandru, cu mâna,
cu norul albastru!...
Hai, așa!
Știi că *umbra mea* va cădea
pe gura ta.

Răsuciți-vă!
Scoateți-vă pantofii!
Fiți răsuciți!

Omul *va spera* chiar
de va fi *ostenit*[5].

[5] Volumul de față, din care am redat aici *doar câteva poeme*, a fost *finalizat* pe data de 28 aprilie 1997.

Cântece pentru râs şi plâns

(poeme, vol. 10, 1997)

Elocinţă

Ascunde-mă!

Fă-mă *un obiect valoros*
şi ascunde-mă
în tenu-ţi mult
prea lucios!

Am să dorm *ghemuit*
dar n-are să mi se
facă *dor*.

Dacă tot treci,
atunci ascunde-mă,
ascunde-mă
cu iscusinţă!

Tăcerea Legiunii a V-a, Macedonica

Mi s-a *abolit* în urechi
tăcerea.

Mi s-a făcut romb,
zig-zag, smag,
de aur sfoiag.

Şi eu m-am uitat *cam*
trăznit,
căci statuia *m-a plictisit*,
of, m-a plictisit!…

Înaltă şi *rece*,
cu ochii *să-nece*.

Paşi cu umărul

Apăsam pe bec
şi era să mă înec.

Apăsam pe rană
şi mă-ntorceam o mană.

Apăsam pe scânteie
şi mă iubea o femeie.

Apăsam tare, apăsam încet,
tot apăsam,
stelele nu se stingeau,
vacile adânc mugeau,
clipele erau,
clipele *se năşteau*.

Doamne,
cum se năşteau!…

Concertul tuşit

E prima vioară;
tăcută şi gravă.

A doua răsună
ca un pui răguşit.

Mă trece trenul.

Ce mult *m-am simţit*
ca o strigare!…

Nu îndrăzni, vioară,
să cânţi!

Te va durea burta
şi vei cădea
pe brânci.

Starea sentimentului

Nu-ţi mai deschide
pleoapele *stufoase*
peste mare,
m-ai *întunericit*
ca în născare!

Fii *mai atentă*,
mai *reţinută*,
nu fi *prea gravă*
şi nu fi *tăcută*.

Fii circulară
şi taie salcâmul,
spală bine roata
şi prinde morunul.

Ai să-mi placi *roşie*
şi *strivită*,
de două umbre
să-mi fii tu
răpită.

Iertare pentru Dali

Iartă-mă,
pentru că *înfloresc* călătorii
şi mă dor
sateliţii născării.

Că-mi mor morţii
şi-mi învie naufragiaţii,
sar din apă, trăzniţi,
înecaţii.

E floare *goală*
şi multă durere,
da-i cu inima-n gard
şi te paşte-o plăcere.

E vina tancului
c-a sărit pe fereastră
şi c-avem o tăcere
prea pământească.

În unghii tăindu-mi
o singurătate,
ce n-are furnici
şi ape-mbătate.

Acorduri de orgă

Zburau *cu cerul meu* liliecii,
rotindu-se
în cercuri, mereu, mereu…
şi ciorile îmi cântau *desuete*
capul meu,
nesimţitor de greu.

Fumul ieşea, grav, din case
unduind lăcrimarea,
pe coridor
se-ntinsese o noapte
pustie ca marea.

Am crezut atunci
că *Dumnezeu S-a mâniat!*…

Însă în viforul copacilor
cădea *o ploaie de păsări*
ce nu erau de mâncat.

Lacrimilor virginale

Mai *rănesc* în mine
doar *continentul virgin*
al stiloului,
ce-şi termină cina.

Aruncat peste zimţi

Răsare soarele în bărci
şi peste tot e
numai apă,
încât dau drumul
unui dig
şi strig: *pantera este*
descălţată!

M-aude vântul din urechi
şi îmi întinde o
umbrelă,
peste al veacului clăbuc,
să trec *încet*,
ca o cibelă.

Mă-ncerc în ceas
şi mi se fac nepoţii,
mă tot gândeam şi eu
de ce sunt *acri* morţii.

Umanism

Daţi *un fel de apă*
pământului,
un fel de *nămol,*
o limbă *deschisă* tăcerii!

Rămâneţi în cot,
în *cotul* genelor,
cu iepurii întorşi ai oglinzilor,
cu mâinile împănate
de frunze.

Faceţi ceva cu peştii!

Înotaţi-vă în botul lor,
în apa clocită a lui *tu,*
fără sare în bucate.

Tu,
dă *ceva* gândului
şi mătură *umbrele*
din maxilarele noastre!

Manifest pentru balerini

Fiţi liniştiţi!

Ochiul *vă vede pe toţi*
şi nu *sare* pe nimeni.

El inspectează
urma furnicilor, a dinozaurilor,
a mierlelor.

Gândurile voastre sunt
recuzitele, decorul,
actorii mei.

Fiţi *liniştiţi*
şi *un pic dramatici*,
elegiaci mai mult.

El *va ridica* cortina
şi voi îl veţi *aplauda*.

Voi veţi fluiera *golul*
din spatele spectatorilor
în voie.

Pentru cititori

Dacă se rup de mine călăii,
iubiţi-i,
când trag din mine *soarele*
cu dinţii!

Epitaf

El a vorbit despre
curgerea izvorului
din Soare.

Străzi plictisite

Şi *aripi plutind*
prin cartoane,
al meu suflet *zâmbind*
feţele triste.

Complementul de argou

În bucurie trebuie să ai
două mâini:
cu una *să cuprinzi*
şi cu alta *să stăpâneşti*.

Când vei stăpâni, vei fi fericit.

Altfel, oglinzi *sparte*
se găsesc
la tot pasul.

Fericirea cuvântului

Mai am *gustul tău*
în gingii,
tăiat în pătrate
şi-n rapsodii.

Iar *pasul tău*
îl mai am *înţelept*,
visând în taină
drumul cel mai drept.

Până la umăr
mă dor în genunchi,
de parcă timpul
ar avea cinci, zece unchi.

Şi minunată
e numai *ideea*,
că, Doamne, mi-ai *arătat* în
palme, femeia!

Compoziţie

Să nu zici nimic!

Să te laşi *prinsă şi băgată*
în plic.

Nu e voie.

E bine *să nu ai loc*.

Însă găseşte unul,
unul *cu răzmătoare*
şi *cu linişte*.

Fotografie făcută în dimineaţa aceea

Sunt *parfumat*
cu cafea şi cu o idee,
de-mi spăl transpiraţia
cântând.

Timp cu prescurtări

În rând cu tine,
în rând cu tine aştept
autobuzul secundelor.

În rândul tău,
în rândul tău aştept
paginile ninsorii.

Şi vine atent
acel *polonic cu viaţă*,
acel singur polonic,
încât zilele se succed nopţilor
iar nopţile
stelelor cerului.

Din ciclul celor 1001 nopţi de şcoală

Să fii *raţional*!

Să ştii *câte pietre* sunt pe drum,
câte s-au dus
şi câte mai rămân de dus.

Să nu uiţi
niciuna!

Nici piatra pe care stai acum,
nici pe cea care va să vină.

Dacă se cere tuturora,
ţi se va cere şi ţie.

Declaraţie de dragoste

Iubesc *umbra* piciorului tău gol
în apusuri.

Poem pentru rimă şi vers

În rimă
piatra stă *să joace*
şi nopţii iarba îi mai place,
căci astfel mă-ntâlnesc *cu mine*
şi dau cu trenul peste şine.

De-aceea este-n noi *idee*
şi vântul bate-nnebunit,
e ca un uliu după păsări:
te uiţi la el
şi pari *smintit*.

În banul rece
stai cu silă
şi un miros de abator
te trece peste naftalină
şi-ai început *să uiţi cu dor*.

Dar nu huli,
căci în cuvinte
o hulă e *o blasfemie*
şi chiar acum, de nu-s *semantic*,
se pare, deci, c-aşa îmi place mie.

Să nu priveşti în patru vânturi, ceaţa
se risipeşte ca un carnaval
şi plasa,
dacă vor şi peştii,
o voi trânti, aici,
în, peste mal.

Şi nasul, drept, să-l ţii peste
burlane,
să pari *frumoasă*
ca un coş cu pene,
când treci prin apeducte
şi prin stridii,
să te privesc,
să mi se facă *lene*.

Să porţi dar *rochii lungi*
şi *gânduri scurte*,
de-aici
sau pân-aici, la mine;
te văd cum farmeci furculiţa,
mi-e tare dor,
mi-e tare *dor* de tine.

Să umbli cocoşat,
să cauţi stele,
prin iarba noastră *nepătată*,
cum caut eu, printre cercei, inele,
să îţi găsesc *numele*
de fată.

Ca un hoinar
prin cimitir alunec,
ca să-mi sărut crucea cu amor
şi în mormântul meu
cu ambalaje,
la cifra*…să mor*.

Căci rima-i *săltăreaţă*
şi ştie dar că bluesul,
se face doar în doi
şi nu de azi,
căci poţi să râzi,
să mesteci fân şi norul
şi-n fundul amintirii
să recazi[6].

[6] *O selecție de poeme* și de această dată...Am terminat *al 10-lea volum* de poeme pe data de 1 mai 1997.

Volumul al 11-lea de poeme a fost publicat în vol. Dorin Streinu, *Opere alese* (vol. 2), Teologie pentru azi, București, 2011, p. 42-46[7].

[7] Regăsibil aici pentru download: http://www.teologiepentruazi.ro/2011/01/07/dorin-streinu-opere-alese-vol-2/.

Poeme şi rânduri indiscutabile

(poeme, vol. 12, 1997)

E rece aici. Trebuie să mă credeţi pe cuvânt

Eu numai ştiu de-i cerul *chiar albastru*
iar în covor *mă prind* de buzunar,
e un hotar între *argint* şi *aur*
şi eu nu ştiu,
eu nu mai văd *hotar*…

La geam nu-s case,
e un teren deşert;
de trag în aer
mă lovesc în piept.

Sunt *prea prezent*,
în lacrimi eu sunt *verde*
şi nimeni nu-mi dă mâna,
căci *nimeni nu mă vede*.

Eu chiar *surâd*,
mă spăl cu iarbă sfântă
şi îmi arunc
în mine mărăcini,
ca să-nţelegi durerea-mi *sfărâmată*
şi nu toţi morţii
să-ţi pară *pelerini*.

Să iei încet *oceanul* din cuvinte,
să *îl contempli* ca să-l găseşti *frumos*

şi rima-ţi va plăcea,
căci e tocmită
cu-ndemânarea sufletului *ros*.

Nu vei găsi ceva
ca să-ţi *subjuge* umanitatea,
pântecul din tine,
tu vei vedea ca într-o hartă veche
aceleaşi *slove*,
care sunt şi-n mine.

Eu nu mai ştiu
ca tu *să ştii prea bine*,
ce e *sublim* în piatra de cristal;
ferestrelor, atâtea cât sunt în mine,
nu le-am mai dat vergele de metal.

Eu sunt *deschis*,
sunt doar *mai negru-n* haine
şi tot mă doare firul de cimpoi;
să nu verşi inima,
să nu te doară coasta
şi lasă-mă pe *mine* lângă *noi*.

Ca să veghez,
să văd stilou-n carte
şi mersul lui *atât de diafan*,
să cânte el,
cu trilul, grai de moarte,
cum l-am numit chiar eu:
„o voce de sopran”.

Confuzia punctului cu tropotul calului

Gândesc *tăcut*,
cu umbra mea tăcută,
tăcerea e *în Tine*,
Doamne,
oh, tăcere!

Mă dor secundele cum trec prin mine
şi n-am pe limbă o plăcere.

O virgulă mi-e tare *supărată*
şi versul mi-e *nervos* şi *bădăran*,
nu am scăpat *mocirla* şi nici *porcii*,
grohăitorii sfârşitului de an.

Stau în întoarceri,
mă vaiet lângă temple,
refuz *să sorb* paharul de migdale,
mă dau în soarele cu leagăn de stamine,
metafore şi smoală,
ah, viaţă *mult prea plină*
şi *prea goală*!

N-am *să mă mint*
cu forţa mea de aur,
să scriu faianţe
de pus în abac,
căci un profesor ştie *să vorbească*
dar nu mai ştie *rostul lui posac*.

Vorbesc cu gura rătăcită,
smolesc o suprafaţă de metal
şi nu ştiu ei ce este *azi* în mine,
ce nume am,
ce nume azi *mai am*.

Tăcerea însă umple,
mă pierde în fărâme,
în flori şi în albine,
în păsări şi în râme.

Şi-aici, istorii goale,
se-umplu, şi-au durere,
pe limba dezmorţită,
în versul *ce nu piere*.

Trecutul va fi dus până la renaştere în Esenţialism

Îmi e patul *nefăcut* de ape
şi merg cu capetele spânzurate,
spălându-mi papucul în iubiri,
regrete multe şi în nesimţiri.

Mă trec *cu frunza* şi mă găsesc *cu pasul*,
roind în degetele sorţii prihănit,
tu, fericire, mai scuipă-mă odată,
căci pâinea mucezită m-a iubit!

Fă-mi patul cu ninsoare multă
şi pune-mi stelele în zbor,
pictează-mi ochii într-o sticlă,
ce ţine-n ea vestitu-mi viitor.

Şi taie-mi braţul frigului din sânge
de vezi cum lebedele-n mine
plâng…
şi plânge…

Lupta mea cu culorile şi nu cu Îngerul lui Iacov

Mă lupt cu verde,
verdele-mi e *timpul*
şi-ngălbenesc de viaţă
anotimpul.

În roşu înfloreşte
păcatul meu de stele
şi-n violetul morţii
nu mai îmi e durere.

Cu alb, ca o zăpadă,
se lustruieşte cerul
şi merg spre negru,-n zare
şi acesta-mi este *gerul*.

În fericiri ce nu-s
maron îmi e copil,
la versul ce mănâncă
aroma, prea subtil.

Portocaliu e soare,
răsare în pereţi,

de flămânzirea vieţii
pe care o repeţi.

Şi nu e *scris* albastrul
pe păsări rătăcite,
se lasă-n pribegirea
unei tăceri *pitite*.

Poetul e *agonic*,
un minus de covor,
ce picură pe gene,
un dor de tot ce mor.

Reflexele se-nnoadă,
încet şi fără stare,
în cratima dorită
e contopire mare.

Refuz de plete albe
şi gura ce cu dinţi
se naşte în deruta
ororii de părinţi.

Călcând pe trepte roşii,
cu degetele-n cruce,
când noaptea ne inundă
cu-ntoarse vrăji năuce.

Pantomima e un exerciţiu de fervoare

Îmi curg izvoare reci
pe fruntea-mi de tavan,
în nasul meu se toarnă
mirosul de catran.

În emisfera dreaptă
mă paşte un conflict
şi eu încalc o lege
numită, vag…*delict*.

Răsfrâng ziaru-n zare
de nu mai văd o casă,
într-un miros de morgă
mă simt *hulit* la masă.

Tresar în algoritmul
ticsit cu praf de puşcă,
când tocmai tragedia
de cornul drept mă muşcă.

Sughiţul a învăţat să fie crezut

Mai lung sunt în chibrit
ca peştele-n coridă,
cum cade semiluna
cu creasta, în toridă.

Înalt, cu pasul nopţii,
pe câmpul de idei,
pictând *nebunul sunet*
al zânelor din clei.

Cu suferinţa-n cai
şi ceasul stând să fure,
picioru-mi de metresă
al nemuririi pure.

Vârât în plasa apei
cu foc de reci strigoi,
în malul drept al stânei
El ţipă din gunoi.

Inocenţa e un moft aruncat în zarva cuvintelor

În foaia desfrânării
se pierd femei de sticlă,
când apele sunt *tulburi*
şi braţul se ridică.

Când temele sunt *clare*
şi nu sunt lopătari,
sirenele n-au visuri
ci-n păr doar căluşari.

Vânate de instincte
scriu punctul pe şoptite
şi-şi gâdilă-nflorirea
din şapte infinite.

Şi nu sunt inocente
sub râsul lor pătrar,
ce-mi cumpără, în silă,
un of din buzunar.

Fericirea e scumpa noastră nedormire

Dă-mi ban cu zimţ de lapte
să fur o fericire,
cernită printre şoapte
de recea amăgire!

Dă-mi să-nflorească câmpul
şi ploaia din răscruce,
să culc, pe braţe, cucul
ce-mi cântă *cel mai dulce*.

Să fiu *plăpând* în gânduri
şi să mă plec *senin*,
ca să-Ţi sărut, o, Doamne,
mirosul Tău de crin![8]

[8] Poeme *alese*. Cartea a fost *terminată* pe data de 2 mai 1997.

Leoaica fericirii

(poeme, vol. 13, 1997)

Motoul volumului:

„Că la nunta mea
A căzut o stea”
(balada *Mioriţa*)

El şi ea

Viaţa este *drumul meu spre tine*
şi *drumul tău spre noi*,
spre sufletele noastre.

Eu fac un pas
spre mine,
pentru ca să facem, spre noi înşine,
paşi,
presăraţi cu grijă,
cu mare grijă
de pădurar,
de cel care *apără* pădurea
de umbră şi de uscătură.

Eu ştiu foarte bine,
că eu fără tine *nu exist*
şi tu, fără mine,
te prefaci că eşti fericită,
un fel de *a nu crede* în fericire
şi de *a o dispreţui*.

Dar *să ne luăm de mână* şi
să fim fericiţi!

Să nu căutăm fericirea *în urma noastră*
ci *în faţa* noastră,
ca un covor roşu, regesc,
pe care trece *el*
şi *ea*
spre dincolo.

Incantaţie

Eu am nevoie de mâna ta
subtilă
pusă pe fruntea mea *febrilă*.

Eu am nevoie de părul tău
frumos,
ca să mă apere de *gândul*
dureros.

Eu am nevoie de ochii tăi
scrutători,
ca în cuvinte *să mă botez*
cu ninsori.

Eu am nevoie de tine, iubito,
eu am nevoie de dragostea mea de păun,
pe buza-ţi de smarald,
în tristeţi, cu dor, *să mă spun*.

În sărutul trubaduric

Ne sărutăm până
obosim de tăcere.

Ne dor frunzele copacilor,
până când frunzele copacilor
se îndrăgostesc privindu-ne pe noi
îmbrăţişaţi.

Ne sărutăm
şi nu ne mai oprim,
nu ne mai gândim,
parcă am încetat
să mai înţelegem ceva.

Lăsăm *să curgă*,
pe lângă noi,
timpul.

Iar noi ne sărutăm,
ne ţinem în braţe,
fără ca să ştim că facem
acest lucru
în faţa frunzelor de copac.

Doamne, m-am reîntors acasă…

Doamne, aici, mi-am găsit *loc*
şi mi-am făcut *gând de iubire*.

Mi-am pus ferestre
şi am băut un pahar cu apă,
pentru că sănătatea mea e sănătate
de *om de cursă lungă*.

Am mâncat, aici, *lângă cuvinte*
şi mi s-a făcut puţin teamă,
o nelinişte că eşti *acasă*
şi că nu mai vrei *să pleci*.

Dar trebuie *să colind*…

Mai e *mult* până la *odihnă*.

Însă acum sunt cu *fruntea deschisă*
şi *cu zâmbet calm* pe ochii inimii.

Trebuie să plec în alte locuri,
în ale ţări.

Trebuie să vin din alte locuri,
din alte ţări
şi să nu-mi dau seama...
şi să nu-mi dau seama
că eu *am plecat* de acasă,
că eu, un timp, *nu am mai fost* pe-acasă.

Acum, Doamne, am dat de *femeia mea*,
am dat de *lumină* în casă.

Aveam nevoie de lumină,
de lumină ca a soarelui.

Acum sunt *mulţumit*.

Ba cred că am *lumină prea multă*,
am lumină *de risipit*,
de risipit pe oriunde se găseşte.

Şi acum nu ştiu ce să Te mai rog,
Dumnezeul meu.

Nu mai am *cuvinte*
să mă mai rog.

Aşa, Doamne, fă aceasta:
după cum există linişte,
să am aici *odihna mea*
care *să mă ţină* acasă!

Despre ştiinţă şi neştiinţă

A şti firul de iarbă înseamnă *a fi fir de iarbă*,
copile scump.

Trebuie să gândeşti *ca el*, să simţi
ca el, să suferi pentru el.

Dacă suferi pentru un fir de iarbă
ştii să suferi şi pentru tine
şi pentru ea
şi pentru toţi,
pentru toţi ceilalţi.

Nu te minţi pe tine şi să nu mă minţi
nici pe mine.

Dacă ştii adevărul, spune-mi-l!

Dar simplu, foarte simplu
sau deloc.

Lasă-mă pe mine să-l observ.

Şi, dacă îl observ, atunci
ştii ce este iarba, care înmugureşte
şi *se pleacă* vântului
cu seninătate.

Alături de tine

Eram *doar* noi doi
şi soarele ni se *pierdea*
în umeri,
atunci când ridicam paharul plin,
înnoptând câte o stea,
câte o stea micuţă.

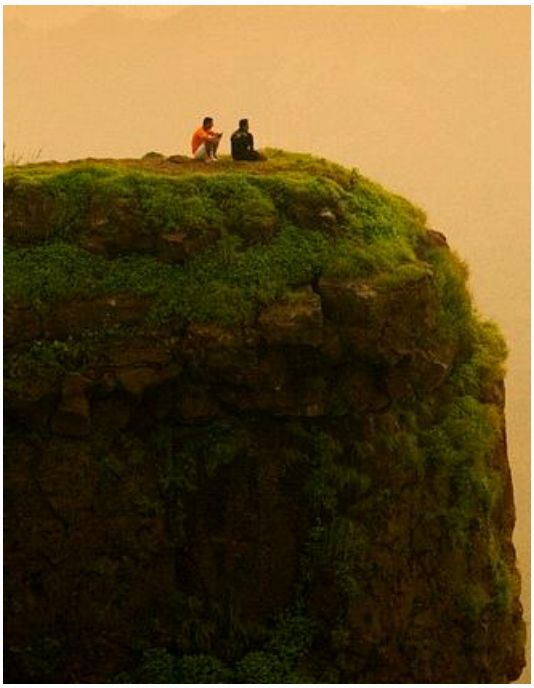
Cine ne purta prin cimitir
era un înger,
cu care vorbeam ca un om,
deşi era o piatră
ce îmi asculta umbra.

Umbra mea *se pierdea* în
umbra lui.

Şi era uimitor, când nu mai aveam *umbre*
şi aveam *gândurile simple*,
ca *descoperirea* adevărului.

Umblam tihniţi,
inimaginabil de copţi,
pierzându-ne printre trenurile
care rugineau
în fruntea norilor.

Atât eram *de încrezători*,
bărbaţi frumoşi,
ai unui suflet
care visează.

Reţeta mea de suflet

Ai *rana* apusului de soare în ochi
şi-ţi jur, că nu te vei *vindeca* de ea,
până *nu te sărut* cu inima
aerului târziu.

O văd eu
şi îţi spun cinstit,
cinstit ca în faţa icoanei,
că eu te pot *vindeca* de acest
con de umbră,
ce a căzut pe *corzile* chitarei.

Îţi voi cânta melodiile serii,
melodii cu vârstă plină
şi mă voi bucura,
când voi vedea că te vei vindeca,
deodată,
de *apusul* soarelui roşiatic.

Tu te vei *vindeca*
prin *minunea mea de-a vorbi*.

Repetarea festinului

Dezacordat sunt de pasul cerbului.

Mă plimb în acest oraş,
oraş care *îmi suspină* părul,
mâinile, tăcerea,
ca şi cum *am adormit* în somn;
somn *verde* şi *dulce*.

Dar eu
abia *m-am trezit*
şi am privit seara
în toată *splendoarea* ei castanie,
aşa cum îmi place mie:
în consoane de dor.

Am pus umărul
în tristeţea mea dezmărginită.

De aceea soarele,
cu mersul lui inocent,
a şters copilului
lacrimile sale de mamă.

Dansul metafizic

E greu *să dai cu piciorul* morţii,
când ea e lângă tine,
ca o soţie cu buze roşii.

E greu *să nu săruţi* moartea,
să nu o strângi de talie
şi să nu-i spui, uşor,
ca o adiere de răsuflare:
„Te aştept, iubito!
Vino să bem o gură,
împreună,
o gură de
îmbrăţişare!”.

E greu,
e tare greu
să te ştii cu ea *în piept*,
ca ceasul într-un turn al Londrei,
bing-bang,
bing-bang,
bing-bang…

Eu să ascult *încet*
şi ea *să mă sărute*.

Eu să ascult *încet*
şi ea *să mă îmbrăţişeze*.

Compendiu pentru înflorire

Cât de *naivi*
şi de *fericiţi* suntem!

Cât de *naivi* am devenit
pe lângă *avioane* şi *maşini*!

Alergăm *în iluzii* şi nu ştim
dacă suntem *noi*.

Ne facem muşuroaie de furnică,
termite care invadează nedescoperita
Americă de către Columb.

Calculăm centimetrul nostru de vis
cu un ochean prea mare,
cu care poţi privi
peştii din acvariu.

Nu ar fi bine *să sperăm*
totul de la viaţă?

Ah, ce *iluzii scumpe*
renegăm!

Şi tocmai,
tocmai iluzia ne aduce
cea mai mare fericire:
gândul la fericirea pe care nu o avem.

Călătorii străzilor mele

Pe străzile mele *tânguitoare*
stelele ascund tristeţea.

Pe străzile mele
călătorii *îşi ascund* tristeţea în stele.

Fără vârstă,
fără ocupaţie,
fără linişte,
ei îşi ascund tristeţea lor în stele,
o pun la lumină,
îşi pun tristeţea în lumină.

Ah, ce călători!

Ah, ce *tristeţi infinite*,
nepovestite,
stinghere!

Ah, ce străzi ca
niciunde!

Călătorii mei au o viaţă neliniştită.

Îi dor *umbrele* copacilor,
pisicile care miorlăie
sinistru,
bolile care nu au leac.

Ar merita *mai mult*.

Ar merita *totul*.

Le-aş da totul
călătorilor mei.

Numai *umbra simfoniei* lui Beethoven[9]
să nu cânte,
atunci când *răsare* soarele lor.

[9] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Ludwig_van_Beethoven.

Întrebările copacilor mei

În patul despărţirilor,
spune-mi tu,
spune-mi tu,
cu cine sunt *asemănate* gândurile?

Atunci când *te tulbură* marea,
când soarele te face *să tremuri*
şi *să te încălzeşti* de dor,
spune-mi tu,
spune-mi tu,
cine te crezi şi *de ce mai vorbeşti*?

Când *plâng* frunzele
şi *înfloresc* pustiurile
de alb,
de liliachiu, de roşu
şi turme de porci mistreţi
mănâncă ghinda stejarilor,
spune-mi tu,
spune-mi tu,
ce sunt lacrimile acestea dureroase?

Spune-mi tu,
spune-mi tu,
de ce eu nu pot să vorbesc,
ca tine, nimic?

De ce *nu mai ştiu* să vorbesc?

Spune-mi tu,
spune-mi tu,
ce nu mai ştiu
şi *de ce* am uitat tot ce-am ştiut?

Zâmbetul în cuvânt

Mă pierd în *tăcerea*
zâmbetului tău
şi nu îmi pare rău.

Nu mai resimt nicio boală.

Sunt complet vindecat
de faptul de a fi *rază*,
prin care lumea *să tot cază*.

Mă pierd în *tufişul* memoriei
şi tai cu sabia
pădurea fermecată
a dirijorului de cameră.

Cu bagheta lui *simplific* copacul,
îl fac *mai surprinzător*,
ca *un poem de dor*.

Un lucru e sigur:
steaua e *mică*
prin tăcerea frunzelor.

Urechea ta înfundată

Tu vorbeşti despre *lucruri cu pântec*,
cu pretenţia de a fi tu însuţi
lucru cu pântec.

Tu îmi spui mie *cum zboară*,
de sus în jos,
ideea,
ca şi cum tu ai fi *o idee*
cu o singură cheie.

Tu pretinzi, înţelept,
că reverul meu de la haină
este *pătat* cu săpun,
deşi aş mai dori
încă o vorbă să-ţi spun.

Chiar acum, în spatele meu,
se ascultă arpegii şi game,
un mod de *a nu auzi* ţambalul
cum declamă tăcerea.

E o foame ca să taci
şi o foame ca să nu taci
şi să nu desfaci
şi să nu seceri
şi să nu aduni
şi să nu ai *pâlnie*.

Eu, din curiozitate de catâr,
nu zbier şi nu-njur,
cu toate că părul pe mine-i cam nespălat
şi mânjit cu *marele păcat de a tăcea*,
atunci când ar putea
să doară cobza mea.

Nu e vorba de lăutari,
de măsurători la cântar,
ci de trei catâri, care mănâncă,
în dreptul hotelului, iarbă,
fără să vadă ei,
catârii,
că pe tăbliţă sunt scrise *amenzile*
pentru *mâncare*,
călcare sau *furare de iarbă*.

Şi avea dreptate *vorbitorul*
care a înghiţit norul,
că *iarba de România e verde ca glia*,
ca pământul brăzdat în ninsori,
ca apele curse în măsurători,
de rime *îmbrăţişate*
sau *împerecheate*.

Aici e vorba *de tine*
şi de nimeni altcineva,
deşi nu e treaba lui *tu*
ci *a mea*.

Cu o cârpă tocind pleoapa
şi genele vorbelor tale,
te rog *să mă taci*,
dacă
vrabia a trecut lăsându-ţi puii
sub streaşină,
ca un ciorchine cu struguri.

Eu ştiu *analiza* şi mi se face
puţin greaţă.

Să lăsăm *tăcerea* pe birou,
alături de cerneală,
ca *să se scrie* singură.

Şi aşa, iubito,
tu ştii că am împrejur
multe *urechi înfundate*
cu verbe secundare.

Poem pentru Octavia

Deschideţi uşa şi lăsaţi *să intre* soarele,
ca închizând uşa *să prindem* soarele
de barbă şi *să-l locuim* în casa noastră!

Deschideţi uşa, ca intrând Octavia,
micuţa mea admiratoare,
să-mi *încălzească* inima cu un cuptor,
în luna lui cuptor,
a lui august!

Şi Octavia a intrat
şi mă priveşte cu mânuţele ei mici,
cu ochii ei mici în ochii mei mari,
cu ochii ei mari în ochii mei mici,
mici, *miciciţi*...

Ea se urcă în pat
şi îmi priveşte *scânteile* aruncate peste tot
cu admiraţie.

Eu îi spun că sunt *cuvinte pătimaşe*
şi că ea este *mică*
şi *nu înţelege*.

Dar ea ştie *să mă pupe* pe obraz,
pentru că eu scriu lucruri care ei *îi plac*,
fără să ştie – ea are trei ani – că e *plăcere*
de frumos.

Dar ea *mă pupă frumos*
şi acesta este *versul meu*,
care îmi place să fie scris:
pupatul ei pe obraz.

– Octavia, tu ai doar trei ani
şi ai să înţelegi, mai târziu,
că eşti *frumoasă*!

– Octavia, îţi mulţumesc pentru că vrei
să-mi dai flori,
pe care le primesc,
tocmai pentru că vin *din mâna ta*
micuţă, micicuţă.

– Octavia, tu îmi spui poezii
cu mare farmec
şi eu îţi spun poezii –
numai din acestea am –
cu *un farmec trist*.

Ea se dă jos din pat
şi pleacă cu paşii ei mici,
miciţi, micuţi.

Dschideţi uşa şi lăsaţi luna *să intre*
în camera mea,
cu trena ei rece,
cu trena ei *feciorelnică*
şi *bolnavă de somn*!

Deschideţi uşa şi lăsaţi
să intre Octavia,
ca să mă pupe
pe obraz *fără timiditate*!

Noi, delectarea noastră

Recităm *poeme clandestine*
şi le facem *s*albe la câini negrii,
de pluş,
din plastilină.

Avem suflet la microunde,
care se încălzeşte *doar privind* firul alb de
nisip
şi cârdurile de călăreţi
în armură.

Ah, femeile noastre sunt mândre
de noi
şi ne ţin sângele în orbite,
ca pe nişte *palme deschise*
şi sărutate de frunze născute
în decembrie.

Viaţa noastră e *o fărădelege*
scrijelită pe prima buză,
suptă în primul sân al
maternităţilor de rugină.

Ah, cum moare
în farfuriile noastre
surâsul de cal,
surâsul primei fete,
care *încă* te mai iubeşte,
surâsul
primului băiat,
care a primit cadou
de la Sfântul Nicolae!

Se bucură prima minge,
acordeonul prăfuit,
chitara ascunsă în cornul de frig
al sufrageriei,
primul caiet cu *mâzgălituri de inimă*,
tăiate cu foarfeca,

de la stânga la dreapta…
şi înapoi.

Şi totuşi,
noi *recităm* degetele noastre
în mărarul străzilor,
în staţiile noastre de aşteptare
şi în parcurile cu mirosuri
de chinină
şi viaţă interlopă.

Ne place *să ne vindem* primului ochi
şi să-i umplem paharul cu tămâioară
şi cu trandafiri,
înroşiţi de cea mai pură pasăre
de vânt albastru.

Îl facem mai gol, cu apă...
şi mai plin...
cu peşti,
zburătoare,
diamante
ce umplu urechea de aur.

Această generaţie *merge în grabă*
pe şosea şi îşi suflecă mânecile în cot,
uluind măsura dinţilor
de la clepsidră cu degetul.

O, ce *albaştri* sunteţi!

Vă faceţi mai frumoşi pe zi ce trece
şi nu mai umblaţi cu mâinile
prin buzunare.

De aceea e bine
să vă pup cu prima urmă
a norului de ploaie lichidă.

Tezaurul de turtă dulce

Un petec de gunoi
pentru fiecare *petec de sănătate*.

O inimă pentru fiecare ban de aur,
pentru fiecare tezaur cu pui
şi cu cloşti.

Un capac de argint din secolul IV,
o odă de seninătate
pentru fiecare meseriaş
al câmpului de carbid.

Sănătate şi numai sănătate!

Revenire la timp...
Cu timpul, of, ce mult m-am iubit,
predispus la boli
care nu au leac
în sânul luminii.

Eu am trecut pe sub acel arc de triumf,
soldat cu baionetă şi cu raniţă,
ajungând din urmă
pe cel ce-şi *stingea* lumânarea cu ochiul.

Am pus prima piatră esenţială,
fruntea mea cu zece lujeri de sabie,
cu săgeţi şi arcuri tomnatice,
cu ogive şi… până în turlă…

Eu *am aprins* focul.

Am alergat primul la secure
şi *m-am lovit*
cu ea peste *adâncul* minţii mele
de *văzător necurmat*.

M-am traversat cu
cârduri
de ceasuri,

rupte în amintirea lui Lawrence[10],
când a spus: „E ceasul 12 şi-un sfert. Adio moarte!”.

Am sperat pentru un ban de gât,
pentru un ban de ferestre,
ca să fiu *tămâiat*
cu parfumul care mi-a
amestecat viaţa.

Sănătate şi numai sănătate!

Frigiderul întins la perete,
ca pentru primul şut la poartă,
ca pentru prima roire din stup
în alt *stup* al prezenţei mele.

O lecţie deschisă,
pusă *spre recitire*.

O carte, care nu are complemente de mod,
de timp sau de loc, în
aversiunea
ei pentru *tristeţile placide*.

Un petec de gunoi
pentru fiecare *petec*
de sănătate.

O inimă pentru fiecare ban de aur,
pentru fiecare tezaur cu pui
şi cu cloşti.

[10] David Herbert Richards Lawrence:
http://en.wikipedia.org/wiki/D._H._Lawrence.

Pauzele lui Sofocle[11]

Trece un tren.
Pauză.

Trece o femeie în roşu.
Pauză.

Trece *o bicicletă de lacrimi*.
Pauză.

De trei ori cu latura dreaptă
a calului
scursă în frunte.

Cu-cu! Cu-cu!
Cu-cu!

Dimineaţa să fii mâncat,
să nu te doară lipsa ta
de mâncare!

Trece *prima sărutare de ochi*.

Trece *prima grabă* de sabie.
Pauză.

Trece prima corabie cu luptători.

Cântecul e *o sărutare*
cu nasturii rupţi de măr.

Cu-cu! Cu-cu!
Cu-cu!

[11] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Sofocle.

Candidă putrezire

Mă doare de la *ultimul om* până la *ultimul om*.

Mă doare de la *prima plută*
până la *vântul*
care o împinge
din spate.

Mă doare *scânteia* copacului,
lebăda înnegrită în lac,
cocostârcul
cu gâtul de frică.

Mă doare *sângele* gândului,
arborele desfrunzit
şi cotcodacul acestui ban de zarzăr.

Ah, mă doare,
mă doare *vântul singur* în drum,
vântul singur, din fluturi care dansează,
vântul inorogului
cu zeci de umeri ridicaţi!

Şi ce vrei tu
catâr al gândului?

Spuma mării *mă doare*
ca un picior
gol de amantă.

Şi când mă doare
masa mea e de plumb roşu,
de plumb negru,
de plumb alb,
de plumb plumb,
plumbuit cu plumb de plumb.

Şi *ce vrei tu* de la ochiul meu?

Mă doare
cu zarzărele frunzelor,

cu mesele mele de sărbătoare,
cu ceasul nopţii de zarzavaturi,
cu catedrala orei de vecernie.

Şi nu mai sunt urme de frig,
braţe de Zenon[12] scorţos,
care *să gândească*
în timpul urmei.

Sunt *eu*
şi *ultimul om*,
lângă ultimul om
care mă doare.

[12] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Zenon_din_Eleea.

Ce este şi ce nu este poezia

Prima *lumină* e un cal mort,
pe care îl pasc ciorile.

Primul copac e o casă arsă,
din care fumul *coboară* încet.

Prima idee este o ţigare fumată
şi aruncată pe stradă.

Acest lucru spune inima:
poezia este *tot ce se vede*,
ce se miroase,
ce se renunţă,
ce se scuipă,
ce se maltratează,
ce se dizolvă,
ce se disecă,
ce se speră,
ce se simte,
ce se ciupe,
ce se mângâie,
ce se sărută,
ce se întreabă,
ce se gustă,
ce se suferă,
ce se moare…
şi se învie.

Primul plop e primul profet.

De raze numai scapă câinele.

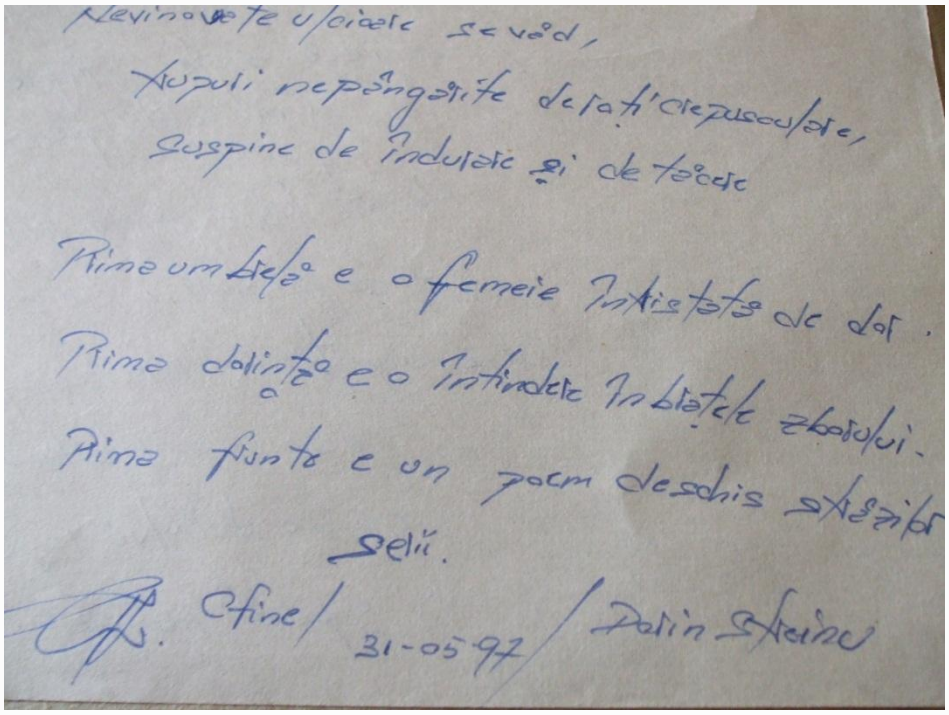
El va muşca şi îşi va *vindeca* gura de sânge.

Acest lucru spune inima:
poezia e *tot ce nu se vede*,
ce nu se rupe,
ce nu se ia,
ce nu se dă,
ce nu se imaginează,

ce nu există,
ce nu se fură,
ce nu se vrea,
ce nu se mai suportă,
ce nu se mai simte…

Cum a fost pământul,
cu cai şi căruţe,
cu păsări şi cu tinere fete cu codiţe împletite,
cu îndrăgostiţi nebuni şi nefericiţi.

Nevinovate ulcioare se văd,
trupuri nepângărite
de roţi crepusculare,
suspine de îndurare şi de tăcere[13].

[13]Am redat doar *câteva poeme* din acest volum...*finalizat* pe data de 31 mai 1997.

O carte pentru un singur cititor
(partea întâi)
[poeme, vol. 14, 1997]

Trezire

Încep dimineaţa cu trezirea din somn,
fereastra stând *să lumineze* camera,
cei patru pereţi albi,
o duşumea
de lemn galben şi un tavan
de care atârnă fasungul şi becul luminii.

Mă întind, ca să nu mai adorm.

A doua oară: ca să-mi simt trupul uşor,
ca o pană de canar verde.

A treia oară:
dintr-un sentiment de satisfacţie,
că am prins tricoul de pe calorifer,
cu două degete şi
l-am pipăit.

O contuzie la umăr mă paşte,
ca şi cum din poezie am făcut
o fizionomică tulburare a cititorului,
o delectare în gol,
ca atunci când nu suporţi mirosurile

grele ale străzii
şi te închizi în *carapacea ta cotidiană*.

Fii binevenit, cititorule,
la trezirea mea din pat,
pentru că am visat *frumos* şi *dulce*
ziua Domnului ce o să vină,
răsplata scrisului meu continuu,
cât şi *atenţia ta profundă* şi *solemnă*
cu fiecare rând al meu.

Sunt vinovat, cititorule,
că am început *să mă autoplagiez*,
în timp ce confraţii mei
mă iubesc ca pe propriul lor briceag.

De acum înainte,
adică de *azi* sau de *mâine*,
îmi voi *retuşa* gândurile,
le voi lumina să nu se clatine
şi voi fi,
pentru toţi,
un om de treabă.

N-am să mai fur niciun rând
de la mine.

Am să mă trezesc dimineaţa
şi am să mă privesc
şi, totodată, lumea din jur, bineînţeles.

Am să mă întreb cinstit,
dacă va mai răsări soarele
sau dacă voi mai primi o vizită de la
prietenii mei,
bunii mei prieteni de clorofilă,
care-mi satisfac apetitul de scoici.

Eu am să scriu,
am să scriu mereu,
adică *zilnic*,
adică *mereu*,

adică *mult*,
adică *foarte mult*…

Am să scriu
cum *aş scrie pentru mine*
şi cum *aş fi sincer cu mine*,
chiar dacă nu *lin*,
ci uneori şi *abstract*
sau *distant* de obiectul reflecţiei,
ca să nu mă *menajez* prea mult.

Îmi voi da jos, pe fiecare zi, tot ce am pe mine, cititorule,
şi vei vedea *lipsa mea de plăcere* pentru mine
şi, totuşi, cum scriu *bătut* de o insolaţie gri,
de o partidă de şah între *mine* şi *tine*.

Îmi duc *jugul* pe fiecare zi
şi privesc pământul,
în care s-au trezit cârtiţele,
cu vederile lor oarbe
şi în care şi-au făcut nevoile.

Clipă obsesivă

Copiii din parc au simţit *gustul* jocului
şi şi-au scos mingea roşie
ca să se joace.

Unu, doi, trei…
şi mingea se înalţă în spaţiu,
lovind aerul gol…
şi se întoarce înapoi, aiurea,
adică *în iarbă,*
ca o reptilă fără sânge.

Pe mine mă ameninţa spaţiul,
prin care eu treceam
şi m-am întâlnit cu mingea,
răpită de libertate,
tocmai unde poezia vrea să arate,
ce mai e *nou* în noi
şi…pe lângă noi.

Copiii aceştia *nu se cunosc* unii pe alţii
dar *se întâlnesc* aici,
mâzgălindu-şi feţele cu praf de parc,
cu iarbă de parc
după burta unei broaşte râioase.

Ce faceţi voi, copii, cu mâinile voastre *slabe*,
împotriva acestei mingi?

Nu-i aşa, că voi ştiţi *multe glume*,
multe râsete,
pe care le spuneţi numai *acestei* mingi,
nebăgată în seamă, ca şi voi?

Sau nu aţi ghicit voi, că în buzunarul drept e câte o batistă
albastră,
pe care o aveţi de la mamele voastre,
care v-au dat *o minge*
în loc de *o îmbrăţişare afectuoasă*?

Mi-am dat seama de multe,
când mingea a lovit un copac,
un mare copac *neatins* până acum.

Dar nu am spus nimănui numele,
nici chiar mie,
nici chiar spaţiului
sau cutiei cu beţe de chibrit.

E *un mic secret* al meu…

Când mingea s-a lovit de perete
şi s-a întors înapoi,
înapoi la mine,
mi-am dat seama,
că s-a întors cosmonautul...
şi că râde, splendid,
ca o gumă de mestecat.

Copiii m-au privit *miraţi*,
ca pe o poveste cu extratereştri,
pentru că nu erau *învăţaţi* să li se vorbească
de la inimă la inimă,
ci erau învăţaţi să fie doar *obiecte*,
nişte *fericite obiecte* ale părinţilor lor,
pe premisa: „eu *te-am făcut*, eu *te omor*!”.

Ei vorbeau *numai* cu mingea,
cu asfaltul,
cu tăcerea,
cu moartea…
când vreunul încerca *să îşi taie* venele
din *prea multă* fericire.

O, copiii *generaţiei mele* sau *ai generaţiilor ulterioare*!…

Ei se joacă în parcuri goale
şi deschise hoţilor de iarbă,
ca nişte coşuri *răsturnate*
şi *prinse* de statui.

Ei se jucau cu mingea
şi nu ştiau că mingea *se învârte*,

că viaţa *nu stă pe loc*,
că *te coace* la foc mic…

Şi că eu trec pe lângă ei,
mă pun pe bancă,
după cum trenul *sună* în gară,
aidoma examenului la facultate,
pe care am să-l dau în curând.

Unu, doi, trei…

Mingea se înalţă, se înalţă mereu
şi *nu i se aude* înălţarea…

Şi deodată priveşti în jur, cum ea
s-a oprit în spaţiu,
cum nu mai vrea *să vină* spre tine,
cum tu îmbătrâneşti,
cum ai copii mulţi
şi multe griji….

Şi, deodată, cum ea coboară,
vine spre tine,
spre mine,
o biată minge,
care mă face să dau *şut* şi *gol*,
deşi nu era *nicio poartă* în faţa mea.

Reţetă culinară

După cum *stă scris* în
cartea de bucate,
se ia un polonic verde de coadă
şi se aruncă cu el
în buzele deşertului.

Timp de gândire

Bucuria acestei clipe
este de *a sta în pat* şi de *a admira tăcerea*,
de a trece prin ea citind,
pe sărite,
din ziarul de astăzi,
ziar ce miroase *încă a tipar*
şi pe care *îl miros întotdeauna*
înainte ca să îl citesc,
deşi *literele* se citesc
nu *mirosul*.

Patul mi s-a înfipt în stomac
şi în câteva coaste
şi ele îmi cer ajutorul,
ca să nu le rup de tot *amintirile*,
să nu le las nesătule de vis,
să nu le ignor *idealul* lor,
idealul fiecărei celule în parte.

Fiecare os al meu are idealul său.

Şi mi-am dat seama de acest adevăr,
când am deschis uşa şi am intrat,
când am auzit ceasul ţârâind
şi telefonul sunând în furcă,
fapt care dovedeşte,
că vreau să vorbesc *cu ea* despre *noi*.

Am venit,
abia am sosit,
din *oraşul ninsorilor*
şi mă simt obosit.

Mă dor picioarele de praf
şi de *întrebarea* fericirii mele,
a unicei mele fericiri,
care *nu se vede* la orizont
şi care, seara, *se ascunde* în întuneric,
apoi în vis,
coborând scara *albă*
a memoriei mele.

Mă aşteaptă *câteva examene* de dat
şi am *numai douăzeci de ani*.

Şi viaţa *îmi cere*, aşa vrea ea,
o deliberare
pe muchie de cuţit,
după cum îţi cere şi ţie, cititorule,
trupul fiind vizat primul,
trupul cerându-şi rostul său,
faptul de a mânca, de a…şi toate celelalte.

Apoi urmează inima,
care are *gusturile* ei
şi care *te atenţionează subtil*
dar în grabă,
că omul nu e *de fier*
şi că nu trebuie *să îl baţi* când *îl pupi*
şi să nu-i dai *sfaturi* dacă *nu-l iubeşti*,
ci că trebuie *să îl laşi în pace*,
ca să decidă el,
singur,
asupra *singurului său drum*
pe care îl are de făcut.

Când îi dai omului *prea puţin*
eşti *zgârcit*
şi nu ai inimă *roşie*,
nu ştii *să îl iubeşti*.

Îţi e frică *de răspundere*,
egoismul tău te subjugă,
eşti *un laş*.

Nu mai ştiu *ce trebuie* şi *ce nu trebuie să înţeleg*, pentru că
tu vii şi-mi spui, că această culoare *nu se potriveşte* cu tine
şi că e mult prea greu *să munceşti* dacă nu ai muncit o
viaţă întreagă.

Eu fac *poezie*
şi este ca şi cum *nu aş face*,
deoarece *i-am rupt* coroana împărătească
şi am făcut-o *o slugă a vieţii*

şi *a experienţei omului*
dintr-o *podoabă de lux*.

Am scos-o *de la vitrină*,
de la naftalină
pe *regina poezie*
şi am făcut-o în aşa fel,
încât nu mai poţi *să o ignori*,
pentru că e *frumoasă* şi *cu gust* făcută
şi *vorbeşte despre tine*, cititorule!

Aşa *am dedus* eu,
că nu s-a făcut *poezie pentru toţi* până acum,
ci numai pentru *vârfurile* copacului
şi că în anumite *momente* ale istoriei
mai este nevoie şi de *poezie pentru toţi*,
de poezie ca toată lumea,
ca toţi *să se simtă mulţumiţi*
şi *băgaţi în seamă*,
de această *doamnă galantă*
dar şi *vorbitoare de-a dreptul*,
care e *poezia*,
cititorule!

Şi am zis să se regăsească aici,
în toată *culoarea lor prozaică*,
şi bărbatul,
care îşi alungă femeia pe motiv de *apetit sexual excesiv*,
cât şi fata de nouăsprezece ani, care nu mai e *domnişoară*,
ci *femeie*,
dar care nu are *maturitate* în gândire,
pentru că *dezvirginarea ei* s-a numit *viol*.

Vreau să aduc, cititorule, aici, cu noi,
şi pe copilul ce clădeşte, pe bancă, în parc, *un vis măreţ*,
pe care o să-l facă, cândva, când *va fi mare*,
când va ajunge mare
şi va avea destui bani,
pentru ca aripile visului său să zboare
ca nişte
zburătoare spre realitate.

Adică toţi, în poezia mea, *să-şi dea mâna*
şi *să se regăsească* de prieteni,
deşi, în viaţa reală, trec unii pe lângă alţii,
ca nişte *mărfare* pline cu sos picant.

Şi când e să bea,
toţi aceştia, să stea *împreună* la o singură masă,
să îşi răcorească gura, dar şi inima,
să vorbească *ca oamenii* şi
nu *ca mitralierele*[14].

[14] Am redat *doar o parte* din acest poem.

Aşteptare

Cerul este albastru
iar câteva păsărele *s-au găsit să cânte*,
în zborul lor *dulce*
şi *căutător de cuib*…

Interludiu.

Când *m-am gândit* la poezie,
am ţinut minte, ca să le spun şi altora:
nu e bine să scrii atunci când *vrei să spui* ceva,
ci atunci când *nu vrei să spui nimic*!

Dacă vrei *să fii tu însuţi*, atunci
trebuie să te laşi *dus*
de valul mării în larg,
pentru ca naufragiul să nu fie *atât de dureros*,
ca tristeţea mare să te cuprindă
şi *să iei* sau *să laşi loc disperării*.

Paşii mici creează *gândurile mari*.

Iar înţelegerea partenerială
ajunge pentru a face o afacere profitabilă.

Trebuie *să ştii ce vrei*,
până unde *urci* în cer
şi de ce ţi-ai ales acest *cer cu ferestre adânci*
şi nu unul *fără ferestre*,
dintr-un tomberon
sau un veceu părăsit.

Şi, plecând la drum,
cerul fiecăruia contează,
surâsul fiecăruia contează,
modul cum ştie *să aleagă*
şi *să plătească* florile la piaţă
sau să servească la masă,
când ţi-ai invitat prietenii,
acasă,
contează foarte, foarte mult.

Cu toate că eu *zâmbesc*
propag *indiferenţă*
faţă de ceea ce se întâmplă *în albastru*.

Paradoxal…

Şi mă enervează la culme,
că oamenii *mă ascultă*
şi rămân *la fel* de chiori,
de noduroşi,
de vâscoşi…

Să treci pe lângă cel cu mâna întinsă
şi să-l scuipi?!

Să arunci hârtiile pe stradă,
ca şi cum ţi-ai arunca chiloţii murdari?!!

Vai, trăim într-un secol
care are *tomberoane nefolosite*!

Unu, doi, trei,
patru, cinci, şase,
şapte, opt, nouă…
zece?!

Şotronul te face *să transpiri*
dar *ajută la sănătate*.

După cum şi alergările,
seara, prin parc sau pe câmp,
ajută la întărirea muşchilor
şi la limpezirea minţii.

Cititorule,
sunt foarte *fericit*
şi nu mai am *cuvinte*
de adăugat la fericirea mea.

Iau căţelul şi mă plimb cu el în parc
şi vreau să-i dau biscuiţi imaginari,
pentru că şi el e *ditamai imaginarul*.

Mă duc, uneori, la film
şi mă înspăimântă mizeria cinematografului,
cea plină de şobolani.

Beau câte o bere
sau câte un rachiu prăpădit
şi îmi umplu tricoul de aşteptări.

E o problemă *discutabilă*
fericirea.

Viaţa te face să-ţi smulgi creierul
şi să-l pui la prăjire,
pentru ca o cafea să fie neîndulcită
şi aruncată în ceaşcă la repezeală,
servită de o femeie greţoasă,
cu şolduri late şi sânii lăsaţi,
care a învăţat să-şi prindă părul acum 50 de ani
şi de atunci nu a mai învăţat nimic.

Îmi miros mâinile
a aşteptare.

Mereu mâinile mele sunt altele:
mai mari şi *mai calde*,
deşi *frigul nervilor* e tot

atât *de cald*
ca şi dragostea,
pe care *o chem*
şi *mă cheamă*.

Mi s-a spus că sunt *prea complex* şi
eu am început să râd.

De ce? Pentru că vorbeam
cu cineva
şi acela a rămas *uimit*
de ceea ce puteam să-i spun.

Deşi îi vorbeam despre *banalităţi* ca: spiritul, infinitul,
sfinţenia, geniul, Dumnezeu,
moartea, dragostea, viaţa de apoi…
lui i s-a părut că spun *lucruri minunate*
şi pe care trebuie *să şi le noteze* undeva,
nu ştiu, undeva,
ca să nu se piardă.

Degeaba îi repetam eu, că nu sunt *special*,
că nu sunt *alesul*
ci *un ratat*,
căruia *îi e frică* de viaţă
şi nu vrea *să îi încerce* dulceaţa,
că prefer să scriu orice numai *să nu sufăr*,
numai *să nu pătimesc* din cauza oamenilor,
el o ţinea una şi bună,
că eu sunt *mare*
şi *minunat*.

De aceea am râs
şi nu am înţeles
de ce acest om era atât de *orbit de mine*,
de ce nu *vedea*
ca toţi ceilalţi
că *nu am nimic special*.

Să trecem, totuşi,
peste *detalii*.

Colegul şi prietenul meu e în pat
şi învaţă, în chiloţi albi,
de mama focului,
pentru examene.

Eu şi el *terminăm liceul*…

Însă examenele vor trece şi ele…
numai că trebuie să le trecem *cu brio*.

Aşa ni s-a spus: *să le luăm cu nota zece*
dacă se poate!

Şi cred că *se poate*…

Avem *putere de muncă*
şi nu ne este *silă* să muncim.

Iubim ceea ce facem
şi *sperăm în viaţă*
deşi tranziţia nu s-a terminat
iar inflaţia ne paşte continuu
ca pe o herghelie de cai.

Mai avem puţin
şi *păşim* (sau *sărim*)
în *al treilea mileniu creştin*
şi vrem *să ducem şi omul*
în al treilea mileniu,
indiferent dacă el
vrea sau *nu vrea*.

Să-l ducem noi,
care putem
şi să-i dăm
şi recuzita necesară,
cu care *să-şi schimbe* masca,
pentru că, până la urmă,
masca trebuie *înlocuită* cu o alta
sau putem trăi *fără mască*.

Acum sunt *de-a dreptul original*
şi nu ştiu ce vor zice

criticii mei
despre *o astfel* de poezie,
pentru că poezia nu are *definiţii*
şi nici nu are *o formă stabilă*.

Dar aceasta fiind *cea mai nouă*
şi *naturalistă la culme*
şi *cam exagerat de adevărată*
atunci e *cea mai bună*.

Ura!

Da, pe loc repaus!

Nici nu mai ştim
cum se moare.

Nu am mai murit
de câteva clipe
şi îmi e tare frică
să nu mă apuce din nou
crizele de seriozitate
şi să stric poemul tocmai
acum,
spre final.

Mihail[15] spunea că este *romantic*
şi am tins *să cred* acest lucru.

Iar Nichita[16], cel puţin aşa spun
manualele de clasa a doisprezecea,
a fost un *romantic contemporan*.

Eu am găsit de cuviinţă
să mă numesc *esenţialist*,
pentru ca să termin *cu trecutul*
şi să încep *cu prezentul*,
adică cu ceea ce *se spune*
şi *se mai poate spune* astăzi.

[15] Mihail Eminescu: http://eminescu.petar.ro/opera_completa/index.html.
[16] Nichita Stănescu: http://ro.wikipedia.org/wiki/Nichita_St%C4%83nescu.

E mai multă *filosofie*
decât îţi închipui, cititorule,
în spatele
acestui termen!

Pentru că fiecare se naşte *pentru ceva*.

Şi acest *curent literar*
s-a născut
pentru *ceva anume*,
ca să spună *ceva anume*
şi să reprezinte *pe cineva anume*.

Şi *esenţialismul* vorbeşte despre
tot ceea ce este *esenţial pentru noi*
şi *pentru toţi care ne stau în faţă*.

De aceea artiştii sunt *săraci*:
pentru că ei sunt *foarte prezenţi*.

Sacoşele ei erau grele.

Venea de la piaţă
şi o trăgea şi pe nepoţica ei după dânsa.

Un copil micuţ, de vreo trei anişori,
cu fundiţe
în codiţe.

Şi s-a împiedicat fetiţa
sperând ca bunica ei *să o ridice*.

Dar ea *i-a tras* o palmă,
spunându-i câteva vorbe *condamnabile*
şi lăsând-o să se vaiete
din cauza zgârieturii la picior.

Poezia *se termină*,
cititorule!

Ceea ce contează e *să fii*
şi *să vorbeşti poezie*.

Dacă simţi *cum se face* asta
eşti *o fiinţă poetică*.

Goarna pământului

Pământul era plouat şi iarba
crescuse verde…

Şi azi am săpat cu mâna
pământul
şi pământul era
strămoşii mei,
care *se bucurau*
ca să mă vadă…

Fiecare lovitură
în străbunii mei
era *un ecou*,
un ecou *al sângelui*
iar un cântec
este *o legănare*,
un dor nestins.

Fiecare clipă a fost
o reîntoarcere în mijlocul
naturii.

Iar natura
era *liniştea* pe care o cauţi,
cititorule,
şi, de multe ori,
nu o găseşti în cărţi.

Măgarii păşteau *în voie*,
păşteau în voie iarba…

Pe când macii, da, macii aceia roşii…
mă orbeau
cu roşul lor aprins.

Pe când pădurea *mă înnopta*
cu negrul ei aprins.

Pe când cerul *mă afunda*
cu albastrul lui aprins.

Pe când iarba *mă ascundea*
cu verdele ei aprins…

Iar copiii…şi ei,
se jucau în voie,
se jucau *de-a viaţa,*
făcând din viaţă *o jucărie simplă,*
ce poate fi *râsă*
sau *plânsă*
sau *dezmierdată*
după bunul plac.

Ce măgari albi,
cu şalele rupte şi prinse de măgari!

Ce ape adânci,
ale *vederii mele* de acum,
se împânzesc în urechi şi în ochi!

Cântă *boii apelor,*
cântă a veşminte de preot gol
şi pus pe iarbă.

Cânt şi eu
şi *nu mă aude nimeni*.

Parcă *nu se mai aude veselia*
şi *nu se mai ştie durerea,*
acel *urlet* al dacilor,
când omorau lupi sau urşi…

Se face linişte
după trecerea cailor.

Căruţa e grea şi cu roţi de fier.

Satul a rămas *cu vălul pe faţă*.

El nu a fost *furat*
şi nici *cumpărat* cu ceva,
fapt pentru care *se pierde* în taina lui…

Observ,
asist la *retragerea* satului
în propria lui *poveste neînţeleasă*.

Nu am pierdut însă *izvorul*.

Izvorul cu apă lină şi calmă
nu s-a ascuns.

Tu te-ai *ascuns*
şi nu-l mai vezi.

Tu te-ai *uitat*
şi nu-l mai ţii minte.

Am scos două-trei găleţi de apă
îmbietoare şi *rece*
şi am fost *bucuros* să simt
cât de *naturală* e naturaleţea
pe care *ne-o renegăm prosteşte*.

Trebuie să ştii, cititorule,
să reţii,
că *Paradisul a rămas* şi *este un loc pentru toţi*,
în comparaţie cu Iadul,
care are locuri plătite la preţuri foarte mari,
inacceptabile…

Bea şi tu
şi nu te *îmbăta cu vorbe*!

Bea din apa aceasta *lină*,
răcoritoare,
vitală!

Bea şi tu şi fii *convins*
că *arta este prezentă în noi*,
că noi Îi slujim,
cu fiinţa noastră *înaltă*, lui Dumnezeu.

Aş fi fericit *să-ţi smulg*
un zâmbet,
să te fac *sincer*, cititorule,
sincer ca nemărginirea
şi, în ochi, să-ţi *rodească*
sâmburele tău de libertate.

Aş fi fericit *să te văd*
zburând,
să ai aripi *înalte*,
cu ciocârlia să te asemeni, tu, cititorule!

Dar când *mă plâng*...
să ştiu că tu
îmi aduci o batistă.

Dar când *mă plâng*, iartă-mă şi ajută-mă,
ca *să înfig* suliţa în nori.

Va fi mai uşor
decât *singur*
şi *singur*
mai mult decât *cu nimeni*.

Inima iubirii

Dacă eu am văzut *acest pământ*
atunci nu pot să-l mai uit.

Dacă eu m-am născut *pe acest pământ*
atunci acesta este *locul meu*.

Dacă eu trăiesc,
atunci acest pământ
mi-a sprijinit cotul,
ca să nu adorm *mai înainte*
de asfinţitul soarelui.

Acest pământ e cel mai mare *fiu* al meu,
care îmi dă sfaturi.

Acest pământ e cea mai frumoasă *mamă*
a mea, care mă aşteaptă *să*
mă întorc de la fântână.

Acest pământ e prima *icoană colorată*
în faţa căreia m-am închinat până la pământ.

Nu am nevoie de un Înger
pentru ca *să simt* pământul
casei mele.

Nu am nevoie de *un semn previzibil,*
care să-mi spună că *de aici* sunt eu.

Eu ştiu,
pentru că berzele se întorc aici devreme
şi îşi clădesc cuib;
pentru că rândunicile ciripesc şi-şi scaldă
ciocurile pe piatra de la fântână;
pentru că via înfloreşte şi miroase frumos,
mai ales *roşul,*
mai ales *verdele*…

Dacă nu aş avea *istorie,*
aş avea *sângele* şi ar fi
de ajuns.

Dacă nu aş avea ochi ar fi de ajuns să ştiu
că ceea ce se aude cu dor e o *doină*
şi ceea ce nu se aude cu linişte în inimă
e un *cântec de jale*.

Dacă nu aş avea mână ar fi de ajuns
să scriu cu limba numele pământului
şi nu l-aş mai *uita* niciodată.

Nu pot să fiu niciodată *duşmanul* acestui pământ,
pentru că nu am *unde fugi*
şi *unde scăpa*.

Nu pot să fiu niciodată *prietenul* acestui pământ,
pentru că e *prea dulce*
şi *aş mânca* mai mult decât e *necesar*.

Nu pot decât *să-l iubesc,*
pentru că aici *am să mor,*
chiar dacă *mormântul meu*
va fi în cărţi sau *în lacrimi*.

Florile *mă cunosc*
şi nu le mai spun numele.

Căţeii sunt *slobozi* şi
zburdă prin curte.

Porcii sunt plini de nămol
şi stau întinşi la soare.

Bunica mea *trebăluieşte* toată ziua
şi simte că are *putere*
de iubire în suflet.

Da, *totul continuă*…

Dacă o carte este *prea simplă*,
atunci cel care a scris-o e *un înţelept*:
a ştiut *să arunce* foile
şi *a rămas* miezul.

Dacă o carte este *prea voluminoasă*,
atunci cel care a scris-o e *un înţelept*:
a înmulţit talantul său
şi *a primit şi alţii*.

Dacă cineva *a vrut să scrie* o carte
şi nu a mai dorit să scrie *un cuvânt*,
atunci cel care *nu l-a scris* e *un înţelept*:
a păstrat ignoranţa
şi *a dăruit* celorlalţi înţelepciunea.

Acum cuvintele sunt *fierbinţi*
şi pot construi
geometrii minunate
dar spaţiul ar fi *prea neîncăpător* şi *s-ar sparge*.

Acum universul e *în plină expansiune*
iar punctul meu a devenit *tot mai mare*
dar eu nu mă văd
nici acum *din afară*.

Din filosofia mea *a ieşit sânge*.

Rupsesem peceţile omului şi, în loc să-i fac *un bine*,
i-am adus *un mare rău*
folositor.

De aceea nu vrei *ca mine*
ci *ca tine*.

Ca mine este *obositor*
şi *pentru toată ziua*…
şi pentru *toată viaţa*…
şi pentru *toată veşnicia*…

Pentru *tine* mai e *odihnă*
şi te mai poţi *aşeza* pe scaun.

Eu n-am niciodată clipă liberă.

Vei respira
şi te vei umple de fum.

Oala cu mămăligă se face afară
şi ţi s-ar părea jumările prea grase.

Usturoiul verde e prea plin
şi prea iute
dar eu l-am mâncat
şi *fiecare masă simplă*
mi s-a părut o masă împărătească,
pentru că am fost *liniştit*
şi *iubit,*
purtat pe braţe…

Poezia *m-a îndatorat*
de tot cuvântului
şi nu-mi place.

Cu puţină evlavie aş
fi cheltuit *mai puţin*.

Dar nu mi-a ajuns,
ci am sperat *să dau mai mult*
şi *să primesc mai mult*.

Poate că ar fi fost *altfel*…

Scobitorile mele ar fi fost *impulsuri* pentru nervi
şi aş fi cerşit apă să beau,
pentru că nu vreau *să sorb* un
pahar de apă rece ci *un munte de har*.

Merg,
merg în continuu…

Când vreau să fie *linişte* aleg ziua,
adică soarele şi scara pe care urc.

Când vreau să fie linişte
aleg noaptea,
adică *luna*
şi *culoarele labirintului*
în care mă pierd.

Şi acest lucru e
viaţa sau *cursul apei*,
cu nămolul şi peştii răpitori,
pe care poate să-i aducă.

Clopotele oilor
sunt *melodioase*
şi ai sta *să tunzi* lâna
dacă ar fi *turma ta*.

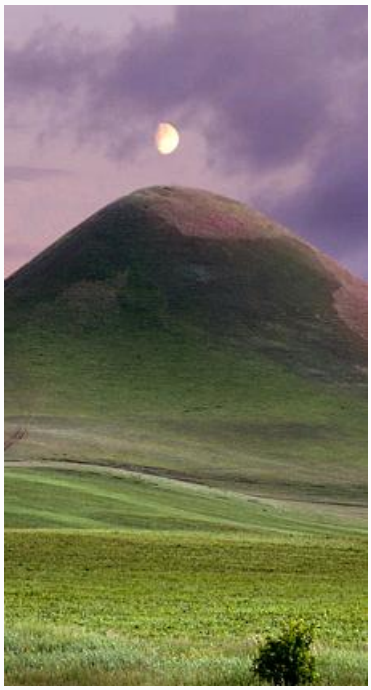
Pastrama îţi place
dar nu ai grătar
şi nu ai nici osânză
cu care să-l ungi.

Ce frumos e *să priveşti* în lac!

Cât de frumos *te vezi* acolo!

Pe deasupra zburând libelule
şi roiuri de ţânţari hulpavi…

Numai alerg *eu*,
ci doar *amintirea mea*…

Încăperile cuvântului

Locuiesc în *camere largi* şi *tăcute*;
răceala zidului te face *să plângi*
şi *să adormi trist*
şi *tremurând*.

Frigul de tine mă bântuie.

Frigul că *nu am să te mai iubesc*
şi că nu are *să mă creadă nimeni*,
nici chiar tu
şi nici chiar eu.

Indiferenţi şi *plictisiţi*
ne vom întâlni pe o stradă
şi vom arunca,
ca dintr-un sac,
câteva *scântei de cuvânt*,
prin care vom vrea *să ne exprimăm*
părerea de rău
sau *uitarea*.

Eu scriu *cuvinte*
şi par *naiv*,
pentru că *naivitate frumoasă*
se cheamă *plânsul*
şi *durerea din iubire*.

Însă sunt *demn de mine*
cum, poate, tu nu eşti.

Necazul frunţii mele este *o luntre*,
care te duce
spre *tăcerea deplină*…

Neodihna mea de cuvinte
este *lupta mea pentru nevinovăţie*,
pentru *puritatea mea simplă* şi *netrucată*.

De aceea,
ca să scrii o scrisoare
nu ştii *ce cuvinte* să alegi.

Când vrei să vorbeşti *despre tine*
devii *timid*.

Sau pari *prea sigu*r pe tine,
când ştii prea bine
că îţi e teamă să se afle că eşti *gol*,
că eşti *singur*,
că eşti *al nimănui*…

Poţi *să mă pizmuieşti*,
de-ţi va face plăcere…

Şi cred că o vei face
din necesitate,
pentru că nu ştii
altceva *mai bun* de făcut.

Eu am să tac.

Îţi jur că *am să tac*.

Tăcerea mea va fi *înţelepciune*.

Dacă iubirea *mi se afundă*
în întuneric
nu mai am *fericire*.

Nu pot muri *din iubire*,
pentru că iubirea *nu mă omoară*
ci *mă înalţă*.

Cu ea *mă înalţ* şi *mă simt de nezdruncinat*,
chiar dacă tu arunci *o piatră*
numai ca *să strici* liniştea lacului.

Nu mă suspecta de vreun *curent literar*,
pentru că nu e unul *al trecutului*
ci unul *al prezentului*.

Tot ce scriu eu este esenţial pentru mine.

Şi pentru că sunt *mai prezent* decât toţi
sunt *primul meu clasic*.

Dacă mă îmbrac într-un *costum vechi*
nu înseamnă că sunt şi eu *vechi*.

Fiţi *înţelepţi*
şi *mişcaţi-vă odată cu timpul*!

Dacă rămâneţi *în urmă*
are să vă pară *imposibil de înţeles*…

Ţineţi-vă *aproape*,
ca *să nu ne pierdem*
şi să nu fim *ostili* degeaba,
când avem *un singur Dumnezeu*
şi *un singur pământ*.

Au înflorit trandafirii
şi au început să se scuture unii dintre ei,
mirosul lor pierzându-se
într-o casă de fum.

De aceea nu vreau să opresc *creşterea*,
nu vreau să opresc *timpul*,
nu vreau *să îi gâtui memoria acestui*
anotimp
şi nici nu vreau *să o sfârşim adulterini* şi *trişti*.

Vreau *să alergăm fără osteneală*.

Vreau *să întrecem* pisicile
jilave şi *reci*,
nopţile *false* şi *zbanghii*,
transpiraţiile *fără posesor*
şi *fără măsură*.

Trebuie să vrem *liniştea noastră*.

Trebuie să ne despărţim
de obiceiul de *a ne bate cu pumnii*
pentru că *ideea mea* e mai mare decât *ideea ta*.

Pace vrem toţi
dar nu ştim cum *să ne complacem* în ea.

La pace *sperăm* şi când *ne naştem*
şi când *murim*.

Spre o viaţă de apoi
ne scurgem cu încrederi
şi incertitudini
şi, de cele mai multe ori,
cu frică,
sperând că *nu vom mai muri*
dincolo…

Cititorule,
fii onest
şi *dezleagă* iţele mele
şi pune cap la cap
odihna şi *neodihna mea*!

Am scris şi scriu pentru ca tu să fii
mai luminos
şi *mult mai profund*.

Vezi *cât adevăr*
şi *câtă nădejde*
sunt *ascunse* în *cuvintele*
mele şi în *viaţa mea*.

Încearcă *să descoperi flacăra*,
soarele, ceea ce mă face *propriu* tuturor
şi mă face să fiu *poezia de dor*
a întregii lumi.

Îmi e tare greu *să par* un fir
de pătrunjel
dar *tac*
şi *mut mă fac*.

Las *infinitul meu*
să te devore,
să te cuprindă,
să te absoarbă…

Te las *în cuvinte*, ca să ţi se taie respiraţia
şi teama *să fugă* de la tine.

Te las *în mirare*
şi stupefacţia peşterii,
a adâncului viu
e *la ochiul tău*,
acum,
chiar acum.

Priveşte *adânc*,
cititorule,
şi nu te pierde *în visări*
picante!

Acolo unde tu vei fi *iluminat*,
eu voi fi *prezent*
şi *voi plânge de fericire pentru tine*.

Răsfoind cărți nemurinde

M-am uitat *prin vise* puțin
și am înțeles că zodia mea
e tare confuză,
o piele de câine întinsă
și sărată.

Acest lucru am mai făcut eu,
cel nebun și *străin de iubire*,
care mă semnez *să nu mă doară*
și *să nu tresar*, când
am să adorm,
să adorm pe pernă.

Am mai privit în urmă
și mi s-a părut *un timp cu flori*,
cu copaci înalți și rămuroși,
cu *tăceri meditative*
și *năvalnice ascensiuni*
în soare,
în soarele de amiază.

Citesc trist pagini triste,
galbene file de suflet,
ca *să-i văd* pe cei care le-au scris,
pe cei care *nu le-au scris ca să moară*.

Pagini de patriotism,
de români cu suflet mare,
răsar de aici…
și mă mir cum acești oameni *au existat*
și nu mai există și astăzi
sau eu…nu mai am *puterea*
să-i văd.

Ochii lor sunt *viteji*,
pe când ochii mei *plâng*.

Și de ce nu aș privi *cu ochi plânși*,
când tocmai în spatele lor
stă *sufletul meu* care *privește*?

Mâinile lor sunt *de piatră*,
sunt *sculptate în fontă*…
iar bărbile lor sunt *tăioase*
și *încremenite de vânt*.

Eu sunt *umil*
și *mă trec recunoscut*
de prea puțini
și aceștia,
cine știe *până când*
mă vor mai saluta.

Însă m-am rugat *să văd ziua*,
să văd ziua când ne vom
aduce aminte de cel gol,
de cel plâns de dimineață,
de cel *închis* și *pus să tacă*.

Și m-am rugat să văd
clopotul *sunând a sărbătoare*,
și, făcându-mi cruce,
să țin o lumânare în mână,

în fața icoanei Mântuitorului,
fericit,
fără lacrimi.

M-am rugat *cu rugăciunea mea neînțeleasă*
și m-am pus *așteptare*,
așteptare
până seara,
așteptare până dimineața…

Sub cuvintele lor *m-am găsit* pe mine.

Și eu, ca un corn de melc
am privit mai departe,
încât ei *m-au pizmuit*…
încât lor *le-a părut bine*…

Cititorului i-am lăsat umbra
zilelor mele.

Căci e *urât* să nu ai *umbră*,
în care *să se ascundă* cineva,
cu totul,
ca un copil *tăcut*
și *calm*…

I-am lăsat ceva *semnificativ*
și *mic* în același timp,
de care toți *să se întrebe*
și *să se mire*.

Uneori trebuie *să ne lipsim* de ceva.

Uneori trebuie *să nu mai avem* ceva,
pentru ca *să avem altceva*.

Însă niciodată nu poți *construi în vânt*
și nici *în noapte*,
ci *în plină zi*,
în plină incandescență.

Construcțiile noastre vor fi
pline de speranță,

un ideal *tineresc*,
un ideal *ce nu merită să fie ucis*.

El va striga *spre noi* și *spre voi*,
și îi veți *auzi* zborul,
zborul lui *diafan*,
care va deveni *tablou*
lângă bunicul și bunica mea.

Poemă cu inovații

Am văzut femei *fără capete*
mergând pe stradă.

Am văzut, se spune.

Eu am văzut *cum țipa* un copac
și țipa *dureros*,
așa cum țipă *oamenii*
fără rațiune.

M-am împiedicat de cârja unui infirm
și mi-am
cerut scuze.

Acum se spune, că am fost *politicos*,
dar nu…*pragmatic*.

Am trecut îmbrăcat la costum,
cu cravată nouă,
împarfumată…
și totul începe cu A,
până și alfabetul începe cu A,
până și A
începe cu A.

Am început cu A
și am văzut *un mort*,
de parcă toți morții ar fi *la fel*…

Mortul se plângea
că nu-i ajunge salariul
și că nu are bani de taxi
sau de un mic coniac.

Însă era *mort de beat*…

Un mort simpatic,
puțin cam grăsuț...

Dar cine mai ia
în considerație acest argument?

Avea bani datorie…
și totul începe cu A,
cu alfa, cu amator,
cu accident,
cu acuratețe,
cu amicalitate,
cu amendament…

Soția acestuia *nu vedea*,
pentru că femeile *nu văd*
niciodată *suferințele adânci* ale soților lor,
din cauza *unghiilor*
sau *a filmelor de la TV*.

Ea nu vedea decât *rochii*,
călătorii,
străinătatea care îți oferă,
cât toată Marea Neagră, *iluzii*.

Spera cu iluzii,
într-o lume *mai bună* (nebună?),
într-*o țară a tuturor posibilităților*
posibile
și imposibile.

Îmi cer scuze,
vă cer dumneavoastră,
domnule cititor,
pentru *nonșalanță*!

Nonșalanță, clanță, eleganță, balanță…

Nu mai e nimic *de înțeles*
și totul e *plural*,
pluralul lui doi,
pluralul lui patru.

În parc e liniște.

Câinii aleargă *suspendați* de fire nevăzute.

Se spune, din nou,
am văzut, am auzit,
mi s-a spus…

Însă *nimeni nu știe*,
când *câinii vor merge pe pământ*
și *oamenii*
vor zbura în cer.

Degringolada ploii

A plouat toată ziua,
toat ziua *am dansat* în apă,
mi-am dat cu apă pe față,
m-am spălat cu apă pe față.

Nimic nu mai e *important*.

Nici chiar dacă *mor*
nu mai e important.

M-am *împăcat* cu viața.

Mi-am dat seama că *nu mai contează*
nimic
și că *nimic*
nu are mai mult decât îi trebuie.

Mi-am recunoscut ploaia,
ploaia *caldă*...
și în această vară
am să mă spăl cu apă de argint,
pentru că voi
escalada muntele,
muntele Pietrei Dorului.

O să fie superb,
superb și extravagant,
dar nu *imposibil*,
nu,
nu *imposibil*
de gândit sau *de sperat*.

Scriu cărți
pe care nu le mai citesc niciodată,
pentru că am *mereu altele* de scris,
o foame insațiabilă de altele.

Umblu după *prieteni*,
după oameni care *să mă înțeleagă*
și *să mă respecte*.

Cerșesc dragoste,
dragoste și *o cămașă*
de liniște,
un pat moale
și o pernă curată.

Pe stradă merg *încet*
și privesc *calm*.

La masa de scris parcă
nu mai sunt eu
ci *un animal centaurian*,
care vrea *să mănânce*
întreg universul.

Când mă ridic de aici
simt că am puterea de *a sfărâma pietre*.

Când mă ridic de aici, din cuvinte,
simt că am *o forță*
imbatabilă.

Aș cumpăra soarele și mi-aș
face din el
o mașină roșie, decapotabilă,
deși mie *nu îmi plac* mașinile…

Aș cumpăra Dunărea și
mi-aș face din ea o vilă pentru la vară,
deși toate apele curg în mare.

A plouat,
a plouat *ca un strigăt*
toată vara
și cred că pot
să fac *multe lucruri*,
care *nu vor pieri* precum
mușteleâ€¦

Periplul neinocent

Ordinea e un cal
care aleargă,
succesiunea botului spre coamă,
urechile aplecate
spre iarbă.

Se aleargă *la țintă*
și numai foarte puțini
se bucură,
pentru că cei mai buni
trebuie *să-și roadă* inima,
să fie *invincibili*.

Aleargă ca înnebuniți.

Nu mai pun întrebări
și cred că e o *victorie*
eternă o victorie
sau o medalie.

Dar elogiile *se scutură*
ca păpădia uscată.

Trebuie să știi
că *se va uita*
foarte curând de tine
și *de medalia ta*.

Ești doar *un gigolo trist*,
care își caută *amante triste*
printre clipele vieții.

Amante *veritabile* nu există.

El vine doar *elegant*
și *tembel*
ca să îți satisfacă plăcerile.

Nerușinarea ta va fi *ridicolă*
în poeme

și tot ce vei spune
nu va fi deloc *drăguț*…

Surâzi cu un surâs *stricat*,
neinocent,
pentru că *te urăști enorm*…

Tu știi că nicio femeie
nu îți va fi *loială*.

Ești ca *nămolul*
turmei de porci
care s-a aruncat în mare…

Astfel, Doamne, *fiul risipitor*
își mănâncă *roșcovele*
delicate
ca o pasăre ce e *pestriță*
până la pipotă!

Sper să nu mă apuce moartea
plecat și să fiu *măcar acasa*,
odată *acasă*,
că n-am fost toată viața mea *acasă*…

Ideile *mă hazardează*
dar știu că vom pune *capăt* drumului
și magazinele vor fi pline de produse
educate.

Ne vom permite *să le cumpărăm*
și *să ne recumpărăm*
pas cu pas.

Iluziile nu sunt *cadouri*…

Mâna unui copil
care cântă pe stradă
nu e niciodată *o iluzie*.

Drag cititor,

eu *îmi ofer spiritul*,
pe rând,
atât *artei* cât și *vieții*.

Surâd cu dezinvoltură
și mi-e frică *să întreb*
dacă adevărul *a ajuns*
la urechea de care am nevoie.

O vârstă este *unică*
și dacă *o pierdem*
ea nu se va mai reîntoarce
și teama de ea ne va durea *sagace*
și febra nu va mai *riposta*
când noi o chemăm…

Poezia spune lucruri care *nu ne mai dor*
și *pe care le-am pierdut*.

Ea este *melancolică* cu ce nu avem
și *disprețuiește* bogăția noastră.

De aceea *poezia e un lux*,
ca lumina soarelui
și poate doar *să îți zugrăvească*
tablouri florale,
care să te uimească.

Suferințe potabile

Când știu *să cânt* mă doare inima
și mă simt chinuit.

Orice cânt e *dureros*
și *nu mă cred apt pentru fericire*.

Poate că *fericirea este o explozie ponderată*
și *un deliciu suav*
de care trebuie
să dai seama cu inteligență.

Eu *mă trec* repede,
ca o explozie fluidă.

Se produce *totul*
și apoi *vine* noaptea.

La întâmplare e ușor
să găsești *un hotel bun*
dar e greu să găsești *o soție*
care să te înțeleagă.

Durerea care *te asaltează*
îți schimbă și gândurile,
te face *nebun* și *meschin*,
ca un marinar în naufragiu.

Te salvezi în locul celui mort
și crezi că morții
nu mai sunt *importanți*
deși *le-ai luat locul* în șalupă.

Observ lucruri care *se văd*
prea puțin.

Și *mă enervează* discuțiile despre
Dumnezeu,
în care fiecare vrea să facă din *Dumnezeul lui*
un Dumnezeu *numai pentru el*.

Dumnezeu începe
tot mai mult să capete *definiții mortuare*,
pentru că *este evocat de inimi*
moarte.

Și nu se *mucegăiește* Dumnezeu
ci *oamenii*.

Nu câștig nimic și *nu*
pierd nimic
decât în aparență…

Nu am auzit că *se pot pierde* lucruri,
atâta timp cât plecăm
doar cu ceea ce avem în suflet.

Nu poți fi *mai rece* decât gerul.

Cu copilul de mână
e simplu.

Îl înveți cum să-și miște picioarele
și cum să-și încheie nasturii,
de ce trebuie *să salute*
și de ce trebuie *să își șteargă mucii*
de la nas.

Când greșește câte ceva i se iartă,
că e copil…

E un copil și
trebuie să învețe să fie *un adult*,
care nu va mai fi *iertat*
pentru *copilărismele lui*.

Însă nu sunt *înțeleși* cei care *iubesc ordinea*
ci doar cei care *au viciul*
drept ocupație.

Viciului *i se acordă* bani,
chiar dacă *ne mustră* conștiința.

E tot una,
cititorule,
e tot una *vrabia albă* și *vrabia neagră*!

Metroul trebuie *schimbat*
dar nu schimbi și *durerea de cap*
cât și *huruitul* roților.

El te obsedează și în somn,
pentru că *îi auzi* zgomotele…

Dulceața sufletului e o pasăre cântătoare
și acest lucru l-am învățat de la viscol.

El mi-a spus *cât pot fi de calm*
când sunt *plagiat*
și *cât pot fi de bucuros*
când sunt *înjurat cu bunăvoință*.

Mascota zilei

Să fii *un aurolac* e *o tristă poveste*.

Pleci de acasă pentru *senzații tari*
și te lovești de *miracolul răului*.

O lume *etanșă* îți surâde privirii…
și o bătrână *mai poate avea* poftă sexuală.

Rămâi plecat pe genunchi
ca să te uiți sub fustele doamnelor
și să observi
ceva ce detești: *lejeritatea lor*
părut pudibundă.

Vrei să fii *un manechin frumos*
dar îți găsești *prea multe* defecte.

Te persecuți cu gândul
că nu poți avea *o slujbă*
și crezi că *nu poți fura*
ca să fii *cinstit*.

Însă *cinstea* e *o furare la greu*
a necinstei de
a fi lingău.

Mai crezi în *iluzia* demnității și în fapta bună
dar pe la spate ești *împușcat*,
împușcat *de cel mai bun prieten*.

Crezi că poți *ajuta* pe oricine,
dar te înșeli: *unii nu vor să fie*
ajutați de către nimeni.

Arta *îl distruge* pe om și nu *îl înalță*!

Este *idiot* cine speră
la *liniște* și *pace*,
cine ignoră faptul că *războiul e o parte din noi*
și…nu mai *ne e teamă* ca să o spunem.

Libertatea noastră
e ceva *obscen* până la urmă,
e ceva *grav*,
o conduită proastă și descreierată.

Moda noastră e ceva *obscen*
și ea:
un stimulent fertil
pentru amoruri ilegale.

Însă nu vă temeți *să păcătuiți*…

Păcatul vi se pare *dulce* și cu cât e
mai dulce, pe atât și voi deveniți…
mai detestabili…

Faceți răul pe care *nu-l vreți*
și iubiți fărădelegea care *vă distruge*.

Oricum știți mai bine decât mine
ce înseamnă să aveți *teama* că *nimeni nu vă vrea*,
că *toți vă urăsc*,
că sunteți niște *scursuri*…*importante*.

Da, *pe cont propriu se suferă întotdeauna*
și *cine scapă* este *apărătorul nostru*.

Opinia anotimpului

Suntem pierduți *în sarcasmul* florilor
și considerăm *rău* idealul.

El pare *să ne strice* legile
și *să ne omoare*
deplinătatea noastră *constrânsă*.

Dacă dau ceva unui sărac el se bucură
urându-mă.

Dacă eu sper să mănânc ceva
mă văd agitat
și îmi pierd pofta de mâncare.

Și la mine *pofta de mâncare se pierde la orice*
contact brutal cu murdăria de orice fel.

Mă concentrez *prea mult*
și îmi fac *prea multe* probleme.

Însă nu pot să stau niciodată *impasibil*,
când vine vorba de *detalii*…

Nu mai pot fi *liniștit* când scriu
și mâna mi se pare *foarte grea*
și gândul, cel *atât de alergător*
înaintea cuvintelor mele,
atât de simplu…

M-am refugiat *în neștiința mea*
și *în orbirea luminii*.

De aici încep *să uimesc* sau *să fiu*
batjocorit.

M-am înălțat ca o insulă în ocean
și această insulă *nu poate fi minimalizată*…
pentru că *ea există*!

Un bătrân trece *pe verde*
dar e călcat de mașină,
de un cielo negro și omorât.

Degeaba fac polițiștii *investigații*:
el nu se mai poate întoarce *și*
mâine ca să treacă *pe verde*.

Contest groaza dar *mă înăbuș* în ea.

Rup din metale
esențele
dar simt că *mă îndepărtez*
tocmai de materie
și nu o mai văd *cum suspină*.

Un loc,
un loc pentru deținuții de drept comun.

Mă simt *ilegal*
pentru că am *idei legale*.

Ar trebui să fiu *vinovat*
de fiecare moft,
pe care *mi-l propun*
și *mi-l permit*.

Poem de dimineață

Să nu credeți că somnul meu e *ceva bun*
și că *ajută* la ten!

El *strigă în pustie*,
ca Sfântul Ioan Botezătorul
și *nimeni nu se pocăiește*,
pentru că *toți au uitat să plângă*.

Când nu mai plângem *noi*,
plâng *pietrele*…

Am căutat să înțeleg *de ce se sărută* o femeie
cu un bărbat
și am înțeles.

Întotdeauna, pe om nu-l interesează
ceea ce face,
ci *ceea ce crede*
că obține de pe urma unui lucru.

Mă dezgustă *utilitarismul* lumii mele,
pentru că e *deșănțat* ca o balenă
dansatoare.

Nu există *reguli*
atunci când vrei *să le încalci*
și nu te poate *ține* închisoarea pe loc
atunci când vrei *să evadezi*.

Un plan e întotdeauan *bun* la ceva
și trebuie să faci *un mic efort*
pentru ca *să-l arunci la coș*
sau *să îl pui în aplicare*.

Înfrunți pericolul și treci pe roșu.

Ești o femeie
care *sfidează* regulile de circulație.

Pe o bancă un bărbat doarme
și tu poți să-i furi geanta.

Toți ochii sunt ațintiți *spre tine* și
spre banii tăi,
pentru că *tu nu mai ești*
decât un obiect fără suflet…

O lecție de filosofie se termină *incert*.

S-a vorbit prea mult
și *s-a făcut*
mai nimic sau *deloc*.

Însă să nu credeți că mașinile
au cauciucuri degeaba
sau că *anarhia* e un simplu cuvânt.

Când un om *se revoltă*
atunci paharul *a dat pe din afară*
și nu e de mirare că
nu mai poate fi *oprit*
ca să nu spună *cele mai dureroase*
adevăruri,
care nu fuseseră *spuse*
până atunci.

Aici au murit eroi adevărați!: scrie pe un zid
și o cruce amintește
de acest *loc sfânt de reculegere*.

Oprește-te și te închină la *acest loc*
și pune o lumânare!

Merită *să îți cinstești eroii*
și să știi că sunt *și ai tăi*.

Astfel poetul te învață *să iubești*
și *să-ți asculți părinții*
și să nu uiți *să faci bine*,
să faci bine *mereu*.

Făcutul de bine nu e *un bine* până
când binele tău
nu face, în mod real,
fericit pe cineva.

O scrisoare fără răspuns

Stam pe butuci de lemn și discutam.

Eram numai noi doi
și păream *tăcuți*
ca un pustiu.

Adevărul se poate spune
în multe feluri
și trebuie să știi *pe care să îl dorești*
într-o anume zi
și *de ce*.

Te *lovești* de greutăți
și *ai nevoie de sprijin*,
de un umăr pe care *să plângi*.

Eu îți pot fi *cel mai aproape* dar
și *cel mai departe*.

Alege un umăr real
pe care *să vrei să plângi*
și *nu te juca de-a viața*!

În copilărie, îți amintești?,
eu eram *tata* și tu erai *mama*
și păpușa ta, aia blondă și
cu ochi mari,
era…*copilul nostru*.

Jocul acela s-a dovedit *a nu fi deloc*
simplu.

Acum *mă înfior* de ce se ascunde în spatele
acelor *naivități geniale*.

Instinctul de *a poseda* este *lin* și *cere totul*.

El *te avertizază* pe fiecare zi,
pe fiecare moment și
la orice oră.

Dar *nu dispera,*
când crezi că *poți fi fericită*!

Când știi că *poți ierta* și tu poți *să*
faci asta,
atunci *nu te da în lături*!

Un comision se obține greu
și să aloci *o sumă de fericire*
e o satisfacție mare.

Nu uita *să spui adevărul*
când el ți se cere!

Sunt momente când
trebuie *să te izbești* de adevăruri,
pe care *nu le poți evita*.

Și dacă *minți* atunci
să nu speri la *a nu fi mințită*.

Oricât ai trece *fără ochi*
și *fără memorie*
tu nu poți să nu vezi faptul,
că *adevărul e un copil*
pe care îl hrănim
cu sângele nostru.

Fără dragoste

Gândurile s-au născut
pentru *a fi smulse*
și *închise cu inima*.

Eu nu mai citesc
pentru ca *să înțeleg*,
ci pentru ca *să găsesc*
și *să mă bucur*
de fenomenul aviației.

Azi,
suspendați de noua școală,
putem *să ne mișcăm* masele
și să înceapă *frământarea*.

Dar nu sunt eu *de vină*
că *adevărul a fost falsificat*!

Fiecare și-a luat *insigna lui*
de libertate
și *s-au spălat pe bot* cu ea.

Ce ne-a făcut *drumul* ăsta?!

Cum de nu *am simțit*
sau *nu vrem să acceptăm*
nici acum
răul din noi?!!

Vei perora
în baza dreptului utopic de *a fi anarhist*,
când toate puterile tale

trebuie să rămână încolăcite
sub crusta ta de *diplomație*.

În spatele *păcii* stă *puterea*,
nu *pacea*!

În spatele *iubirii* stă *pasiunea*,
nu *iubirea*!

Oricât aș vrea să fiu eu *om cu tine*,
tu vei fi *animal cu mine*,
ceea ce *eu detest la culme*.

El vrea să trăiască
la subsolul blocului
și să cerșească.

Ea vrea să fie privită cu patimă
și pipăită fără rușine.

Lasă legea *să moară*, cititorule,
lasă legea să mănânce pandișpanuri
neingurgitabile!

La celălalt capăt al metroului
mă priveți alarmată.

Nu eu sunt de vină!, îți spun…

Tu nu auzi nimic.

Tu știi totul *de-acasă*,
deși ai venit ca să mă întrebi *pe mine*
despre el.

Te rog, Marina,
nu mă înțelege *greșit*!

O singură femeie *mă poate distruge*
cu *o singură sărutare*.

Nu mă pune *să jur*
pe semnele pe care *nu le*
pot concepe!

Ce aș face acum dacă aș fi maimuță

Trăiesc *o liniște de scandal*
și *aș vrea să țip puțin*.

Nu din *ceva anume*
ci *numai din inteligență*…

M-aș *strâmba* în oglindă
puțin și mi-aș privii ochii
cărora *nu le-aș înțelege* cearcănele.

E o frică a uliului
care *se simte rănit*,
care prespune că *poate fi rănit*,
care crede *în posibilitatea de a fi rănit*,
care se sime *la doi milimetri de rană*,
care *fuge după*
rană,
care *nu știe ce e rana*…

Cred că sunt *gelos*
dar *nu am pe cine*.

Eu *nu am nimic*
dar *îmi vine să țip*.

Nu dispera, cititorule,
tu vei fi salvat
din acest *puseu de beligeranță*,
printr-o discuție *liniștită* de seară!

Voi da un ordin ca să te transformi
într-un mic drăcușor,
cititorule,
care *citește în scripte*.

Și dracii *știu* și *se cutremură*,
cititorule!

Și ei simt *nevoia de calm*
și *de confort*,

dar cum fac,
că *îşi înnegresc* tot timpul aripile….

Acum aș vrea să rup și să sparg
și, dintr-o dată, să dansez,
să dansez nebunește.

Psihanaliștii vor spune
că sunt *nebun*,
dar *mi-e nu-mi pasă*.

Ei *și-au inventat* o știință
pentru ca să nu pară *mai proşti* decât sunt
dar *nu au habar* despre *ce e omul*.

Dacă omul ar fi *înțeles* de către orice *nătâng*…
am fi o lume *numai de Sfinți*,
dar *nu suntem*…

Doctorii vor spune că în capul meu
nu a fost *numai geniu*
ci *și puțină nebunie cu caru*.

E treaba lor: eu am întâlnit
numai psihiatri *țâcniți*.

Ba și bunica mea îmi spune, câteodată:
„unde este *minte multă*
e și *prostie*”…

Numai că *prostia e una*…și
îndrăzneala de a face lucruri mari
e altceva,
care depășește *o vulgară percepție*
asupra lucrurilor
și a lumii.

Mă bucură însă faptul,
că *niciodată nu voi fi o maimuță*
și că poemul acesta
a fost scris tocmai
pentru că omul

nu îşi poate maimuţări adevărul,
nici măcar atunci când *şi-l contestă*.

Un alt memento mori

Sunt exigent
cu oricine vrea *să trăiască*
și o spun
cu un ochi
dezlipit de granit.

Nimeni nu trebuie *să admită*
indiferența
și nu e bine *să te ții scai*
de fiecare vedetă
pe care o aplaudă
câțiva măgari excitați.

Doamnă,
orice resursă de apă minerală
se epuizează până la urmă
și păpușile au fost create în Germania!

Aici se crede pe mutește,
ca la doisprezece noaptea.

Pe nesimțite *se trezesc* păpușile
și încep să joace
și să cânte.

O tradiție ca asta nu e *o nebunie*,
ci de știi să joci
e *doar o prostie*.

Mai joci,
mai greșești pașii
și apoi o iei de la început,
finalul fiind *prea trist*
și nu durează *decât un minut*,
un minut de larghețe *neinteresantă*,
mediatică.

Tot ce e sublim e până la cer.

Secretara ieși și se pierdu
în beznă…în timp ce păpușile,

delirantele muzicii,
dansau ca apucatele.

Cel puțin *jurnalul meu*
a văzut lucruri oribile.

Scenă de familie

Copii stau *muți* și privesc la
televizor
și muzica *te înspăimântă*.

E o viziune care *te înspăimântă*
și mai ales *soprana*,
soprana cu vălul ei albastru,
care pare un înger coborât din cer.

Numai muzica nu știe că noi ne înspăimântăm
și se derulează
ca apa pe meandre și
cu cotituri.

Iar în sufletul meu
(suflet *urgisit* de multe războaie)
sunt singur,
nespus de singur,
ridicând *speranța unei lumi*
mai bune și *mai clare*.

Măcar *să mai visăm din când în când*
și *să nu ne mai privim*
morții cu invidie.

Săracii de ei, nici nu au avut *curajul*
să miorlăie ce miorlăim noi
și tot noi *ne temem*!

Capul sus!,
îmi spun…
pe când copiii mei mănâncă televizorul,
mănâncă aragazul,
mănâncă cântecul sopranei.

Frumusețea e atât de *sepulcrală*[17] încât pare
o iapă a unui prinț rebel.

[17] De *mormântală*. Cuvânt format de la substantivul latinesc *sepulcrum, -i* = loc de îngropare, mormânt.

Și eu…tot o privesc
și *mă mângâi*
că am să o fur cândva, după cum tu gândești că-ți vei găsi
soțul ideal,
pisicuțo.

Ceea ce este *ideal*
nu poate fi decât *foarte puțin real*.

Și trebuie să alergi *mult timp*
și *din greu*
după această
fărâmă de stea albastră,
paradoxală…

Soprana
și-a *înălțat* aripile
și glasul ei *a cuprins*
întreaga boltă
a cerului.

Sunt îngrozit și tremur
cu lacrimile în colțul genelor.

Măsor această bucurie cu moartea,
cu învierea…

Ce poate fi acum?!

Plâng și mă simt *nu știu cum*,
poate ceva *spațial* și
fără de tăcere.

Copiii însă au adormit
cu degetul în gură
și noaptea *le-a tras*
plapuma peste față.

Poemul de clasicum

În locul lui Homer[18] se poate
pune orice munte
și fiecare deal ar știi că e *un deal*.

Oricine plânge merită să
aibă un poem
și *un poet trebuie să vadă orice,*
chiar și imposibilul.

Viața mea a mers *pe stradă*
și *am văzut întotdeauna idei*.

Am scris *idei cu știință* și
fără lumină.

Când n-am mai auzit *am umblat*
și iar am umblat.

Însă *niciodată nu am spus decât*
adevărul.

Îmi place sau mi-a plăcut
să fiu *static* dar am umblat,
am umblat prea mult.

Când să mă odihnesc m-au durut
picioarele și a trebuit
să știu *să le ung*
cu poeme.

Doamne, *religia mea e compusă*
din toate adevărurile!

Nu *adevărul* ni *se supune* nouă
ci noi, *îndrăznind*
mai mult
și cu *o enormă nebunie*,
ne supunem lui.

[18] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Homer.

Adevărul nu e *un truc*
și nu e o floare,
nu e un om
și nu e un ideal.

E *o stare de spirit*
pe care o știi
și nu o poți exprima.

Când te rogi *cu cuvinte*,
prietene,
e o minciună.

Dumnezeu nu are nevoie
de cuvinte ci *de inimă*!

Inima e o rugăciune
și *ceea ce intuiește ea este*
adevărul.

Nu umbla *să spui multe*!

Cele *puține* sunt
cele necesare.

Când am văzut primul om mort
și nu am mai putut să mă
contemplu în gesturile lui
am înțeles *ultimul sens*.

Moartea mi-a părut *crudă*
și mi-a părut *un adevăr*.

Adevărul, mi-am spus atunci trist,
nu e prietenul nimănui.

El nu îl iubește pe cel care-l
iubește.

El nu-l urăște pe cel care nu-l
iubește.

El este *indiferent* față de oricine.

Am rămas trist și…în inimă,
în fundul inimii,
în mod discret,
cu *o mare bucurie*.

Nu am avut *prieteni*
pentru că am avut
prea mulți.

Am părut *rău*
pentru că am fost *neînțeles*.

Am părut *un râs bizar*
pentru că am fost confundat
cu faptul de *a râde din orice*.

Am purtat în mine *un gust acru,*
o acreală pe care *nu mi-am dorit-o*
dar de care *nu am mai putut scăpa niciodată*.

Poezia *ne unește*
și *ne pierde*.

Cel care *se încrede* în ea
iubește *prea mult* moartea
și poate *nici nu știe* acest lucru.

Cel care o iubește
nu se îngrijește de sine
ci *de alții*.

Cel care este *nebun de ea*
nu își face o casă niciodată
și umblă ca un pierde vară.

Nu pot plânge pentru nimic.

Viața este eternul
cântec al unui dor inexprimabil.

Starea de a vorbi

Nu poate fi poet cel care
nu adoarme scriind, cel care
nu se trezește la fel.

Nu poate fi *un geniu* cel care *e liniștit în mod continuu*
și nu e și nebun și nu e și pervers,
și ateu și eretic
și animal și un om simplu,
un sfânt și un mort,
un mort față de toți.

Cel care nu pare *de toate*,
ca toți la un loc…

Cel care scrie *știe*
totul.

Cel care scrie *umblă*
fără gânduri
și e *o mirare*
pentru propria sa piele.

Cititorule,
nu încerca *să uiți*
cine ești și *ce vrei*!

A imita înseamnă *a nu trăi*.

A imita înseamnă *a-ți fi frică*.

Oricine *luptă*
pentru un sentiment *are*
nevoie de el.

Bărbatul aleargă
după familia lui și vrea
ca ea *să fie fericită*.

Bătrânul vrea *să se împace cu sine*,
cu propria sa *memorie*.

Cel tânăr vrea *să fie plin*,
vrea să simtă, să pipăie.

Și, o, toți *vrem să știm*
și ajungem să *nu mai vrem ceva*!

Când ajungem să știm *mult mai mult decât trebuie*
nu mai ne *interesează* nimic.

O, *ce chin* acum!

O, acum nu mai știu
nici ceea ce știam!

M-am făcut *mai neștiutor* ca atunci
când *eram copil*.

Atunci *știam să privesc cu ochii*,
acum știu să privesc *fără ochi*.

Acum *văd înăuntru*
și nu-mi mai place *afară*.

M-am *dezgustat* de afară.

Nu mai vreau *afară*,
deși, câteodată, *rămân pe-afară*
și îmi place *să răcesc*.

Dacă *gândești* nu mai e *bună*
viața.

Spiritul îți ia locul și ți se deschid
nu numai *orizonturi*
ci și *ceruri*.

Dacă gândești nu mai poți avea
adevăruri
ci intuiția *adevărului etern*,
a ultimului plan deschis.

Fii atent la ce mănânci!

Nu vreau să te otrăvești.

Nu vreau să te știu *mort*.

Morții sunt pentru *a fi lăudați*
dar *viii sunt cei care sunt iubiți*.

Vreau *să te văd*
în sânge și *în carne*
oricum ai fi tu.

Fum de sticlă

Nu știu *de ce mor*.

Am învățat de la alții *frica*…

Eu nu m-am născut
cu această frică.

Nu știu *de ce sper*.

Inima mea *iubește* și
dacă știu acest lucru nu mai trebuie *să*
am speranțe.

Nu poezia *minte* ci *lacrima*!

Când nu mai știi *ce se vrea*
a se ști,
cum mai poți *să știi ceea ce nu se știe*?!

Inteligența nu e *un folos*
ci *o pierdere*.

Cine e *mare* nu e *fericit*.

El vede întotdeauna

imperfecțiunile
mai mari ca minunile.

El aruncă *lucrul bun*
pentru *lucrul murdar*.

Toți știm *că greșim*
dar nu știm *să îndreptăm*.

Toți *ne mâzgălim*
dar *plângem apoi prea mult*.

Dacă te privești îți spui
că *nimic nu e sincer*.

Cine mai știe *dreptatea*
când ea este numai
un concept
pentru tablouri?!

A face filosofie *nu e degeaba*
și *nu duce la nimic*.

Cuvintele *nu se ajută* de cuvinte.

Ele se ajută *de fapte*.

Nu știu cum mai pot scrie *fără*
concluzii.

O aripă nu e *o concluzie*
și nicio scară nu e
frumoasă.

Poate, doamnă,
că frumusețea zilelor noastre
este *stranie*
și *metalică*,
urâtă
și *perversă*.

Poate că ea *s-a modificat*
din lipsa de bucurie
acordată momentului.

Stai la masă și aștepți
să fii servit. Nu faci nimic
decât *să aștepți*.

Cred că ni s-au *atrofiat* mușchii
și creierul,
că ni s-a *încetinit* viteza gândurilor
de mergem așa,
în reluare…

Ca să fii *prezent* trebuie
să apelezi
la toată arta.

Nu trebuie *să scapi* nimic.

Gustul *pentru viață*
cuprinde totul,
tot ce există
și nu există.

Am mai stat puțin în parc.

Lacul era umbrit de sălcii
și o bărcuță
sfâșia liniștea valurilor.

Am stat citind *prin cărți*
despre prietenii mei.

M-am bucurat de cei care *treceau*,
chiar și de *cei mai meschini*
ochi care mă priveau.

Însă nu sunt *de acord* cu *răutatea*
și *cu modul de*
a fi parșiv, cu luciditatea
nimfomană,
care ne taie buna dispoziție.

Eu cred că
cel care moare trebuie
să ştie că *a lăsat ceva etern*
în urmă…

Cenușă strecurată cu lupa

Poate că mi-e teamă
să fiu bun
cu cineva.

Poate că *sufăr prea mult*
în acest fel.

Mă rog de evidențe
ca să nu îmi pierd auzul,
să nu mi se oprească inima
așteptând.

Ar fi o pierdere
inepuizabilă.

Ar fi *o mare pierdere*
de spirit.

Dar nimeni nu o *să*
știe acest lucru, cititorule!

Doar tu *o să știi*
cine va pierde

și *cât*…
și cât *fără sens*…

Te aștept *ca pe ultima zi*.

Va veni și *ultima*
zi ca
și *prima zi*
și, printr-un mod neconvențional,
ne vom aduna
în jurul aceluiași foc.

Ne vom iubi împreună.

Chiar dacă nu dorim
acest lucru
ne vom *împrieteni*
fără voia noastră.

Știu că e *absurd*,
că e *absurd* și *aproximabil*.

Știu că nu s-a mai întâmplat
niciodată acest lucru.

Dar există, pe fiecare zi,
un început.

Există pe fiecare zi
o pierdere.

A murit în peșteră,
da,
în întunericul peșterii
și nimeni
nu a fost *vinovat*
de acest lucru.

A murit în tren,
da,
și nimeni n-a fost *prezent*
la înmormântarea lui.

Degeaba pretextăm
o iubire fără titlu.

Cel care va citi
va înțelege ce *n-am făcut noi*.

Cel care va plânge
va înțelege ce *am făcut noi*.

În niciun fel va reacționa cel care
a fost prezent.

Binecuvântată să fie
această prezență
care *a văzut prezentul*
meu nud!

Singurătate de lup

Sunt acasă,
în inima singurătății,
și mestec idei fără lumină.

Am umplut planeta cu scrisori
și tot sunt *singur*.

Nu e de ajuns *să știi*…

Trebuie și *să ai*
inimă
ca să rabzi,
ca să schimbi
copăcelul în *copac*.

Nu alege nicio cale!

Fii *ca noul născut*
care păstrează ceea ce are
cu multă prudență.

Nu vei avea astfel *pasiuni*
împotriva vieții.

Nu te vei *lupta* cu morile
de vânt
dar *nu vei gusta* nici tainele.

A fi pur
înseamnă *a gândi frumos*.

Când nu mai *gândești frumos*
ai devenit *un lup*,
un lup care *caută* singurătatea,
un lup care *nu mai*
merge în haită.

Singur și *singurătate*.

Singur și fără *o decență*,
fără o mică speranță.

Nu idealizez nimic.

S-ar putea să spun *sferturi*
de adevăr
iar *adevărul să fie mult*
mai trist
decât groaznic.

Însă sper *în culoarea*
ochilor
mai mult decât
în palme.

Sper *în frumusețe*
mai mult decât *în picioare*.

Adevărul e *fad*
dar e *o certitudine*.

Adevărul e că *sunt un bărbat*
care înfioară
prin timbrul vocii.

Statuia sufletului

Nu îmi este *teamă*
de porunci și decrete,
de evlavie și bună creștere.

Respect dar *nu spun nimic*.

Îmi place *să tac* mai mult
decât *ar trebui să ascult*.

Oricine *mă caută*
mă va găsi.

Oricine *mă va găsi*
nu mă va mai căuta.

Dar e o greșeală *splendidă*,
e o greșeală a ignoranței.

Eu nu sunt
niciodată *prezent*.

Eu nu sunt niciodată
pipăibil.

Sunt *o irealitate*
mai mare ca *aventura*
și *mormântul*.

Dacă vei vorbi despre mine
vei greși întotdeauna.

Despre mine *nu se vorbește*.

Despre mine *se tace*…
și *atât*…

Cum puteți *să-mi luați*
locul?!

Cum puteți *să pretindeți*
acest infam cuvânt?!!

Niciodată nu voi
fi *prezent*.

Vă va scăpa *ultima certitudine*,
ultima *nebunie posibilă*.

Pe ea *nu o păstrează* statuia,
nici mormântul
și nici numele meu.

Cuvintele mele *nu vor trece*.

Ele sunt *eterne*.

Sufletul acestor scrieri
va fi *prezent* lângă voi,
mai prezent decât credeți.

Ieri noapte mi-am simțit,
lângă umărul drept, Îngerul
și a vrut să-mi spună, în limba lui,
aceste lucruri…

Pregătirea pentru somn

Am înnebunit
mult prea devreme
de atâta sinceritate…

Am ajuns,
deja, pentru mulți,
o pasăre absurdă
care zboară.

Deși sunt *înconjurat de lumină*
eu sunt *în afara ei*.

Nicio *laudă*
nu-mi poate
da *ceea ce eu n-am făcut*.

Niciun *cuvânt funebru*
nu-mi poate da *măreția*
pe care am pierdut-o.

Omul e o construcție infinită.

El *nu începe* și *nu se termină niciodată*.

Dar eu am înnebunit
și-mi cer prăbușirea.

Îi văd pe demonii
pe care trebuie să-i exorcizăm.

Diferența este *o*
fereastră.

Cazi și ai timp să te ridici.

Dacă încerci
să guști
din pahar
ai timp.

Nu știi niciodată
însă *cât trebuie*…
cât *mai* trebuie…

Nu știi *ce cuvinte*
să spui
și pe care *nu trebuie*
să le mai regăsești.

De aceea e *absurd*.

De aceea *indiferența*
este un surâs sensibil.

Trece, până la urmă, *ura*.

Trece, până la urmă, *gelozia*.

Trec și *chinul* și *frica* și *neliniștea*.

Rămâi *gol* de asemenea lucruri.

Numai că, după aceea trebuie
să te îmbraci,
trebuie să-ți pui,
din nou,
costumul și cravata.

Nu slujești nimănui.

Trebuie să înțelegi că nu ești *stăpân*
pe ceea ce *vrei să simți*.

Ai vrea *să te scufunzi*
dar e *un sens pierdut*.

Nu am *unde* să ies
pentru că *am pierdut*.

Cel care *pierde*
e *numai compătimit*.

El e alungat din restaurant
și împușcat în cap.

Nimeni nu e *criminal*.

Nimeni *nu vrea* să fie criminal.

Însă am fost nevoit să o fac.

Dacă ați ști *să vă detestați*
m-ați înțelege.

Jocul e *fragil*
dar *se pot multe*.

Nu sunt *ultimul* ca să
fiu *primul*.

Acest loc
cere riscuri.

Dau bani celui care *nu are*
și *primesc* banii acelora,
care nu vor avea niciodată…

Eu sunt *corect*.

Eu nu am călcat
nicio privire
pe pleoape.

Mă duc la teatru
și privesc protipendada.

E *o turmă lascivă*,
o isterie *banală* și *prozaică*.

Despre ea am scris *rânduri*
memorabile.

Ea mi-a servit *de ironie*
până i-am luat locul,
i-am luat monoclul

și privesc, râzând de mine însumi,
propriile mele scene.

Lumea e *o scenă deschisă*.

De aceea nu am *încredere*
în ceea ce văd
dar nu am ce face.

Refuz în inimă
dar, totuși,
îmi scapă
câteva sticle, câteva lame de ras
și câteva panseuri.

Glumesc.

Glumesc și iarăși glumesc.

E plăcut de plictisitor,
e minunat de sarcastic,
e debordant de revoltător.

Privesc ceasul
și apoi aplaud.

Mizeria e *aceeași*
pretutindeni.

Noaptea nu și-a
schimbat *decorul* pe scenă.

N-am putut inventa
o fericire nouă.

Se pare că suntem
mai inteligenți ca propria
noastră melancolie.

Mă trag în spate,
în spatele celor care
aplaudă…

Palmele lor sunt reci…

Ele nu s-au *emoţionat* niciodată
cu adevărat.

Sunt *actorul*…Dar ce păcat
că *am înnebunit atât de frumos*,
pentru că eu însumi *mi-am scris*
acest *rol impunător*!

Ce păcat că joc *mai mult* decât teatru
şi că rolul din această seară
nu e *nici primul* şi *nici*
ultimul cu care vă voi
provoca *să vă fie ruşine de voi înşivă*!

Mi-au plăcut *înserările*.

Au fost *intime*
şi *superbe*.

Îmi luam prietenii şi le priveam,
le priveam *pe rând*
ca nu cumva *să le încurcăm*.

A trecut ceva timp
dar nu le-am uitat.

Nu le-am uitat *măreţia*
şi nici *puritatea*.

Acum îmi dau seama că am rămas *numai*
poetul înserării.

Pentru că nu sunt *nici zi*
şi *nici noapte*.

Eu nu sunt *nici torid*
şi *nici rece*.

Eu stau *pe un ram*
şi *mă înclin*

în amândouă părțile:
între zi și *noapte*…

E *frumos* și e *tăcut*.

Oboseala
m-a făcut tăcut.

Am fost *frumos*
din naștere
dar *cuvântul*
m-a pus în evidență.

El mi-a făcut aură,
aură elegiacă.

O, cât de *stranie*
e comunicarea!

Aș putea să spun *orice*
dar îmi dau seama că
nu e adevărat.

Am greșit când am spus
că *nu știu*.

Poate am greșit
dintr-o privire *optimistă*.

Căci dacă nu ești atent *aluneci*.

Mi-am luxat piciorul
la un moment dat
numai din cauza ei:
a evidenței.

N-am crezut că îmi pot
luxa piciorul și
de aceea *am reușit*.

Pe stradă am reușit.

Am vorbit
fiecăruia în parte
și i-am arătat fiecăruia
ce trebuie
și *ce nu trebuie*
să facă în cuvinte.

Ei *m-au înțeles*.

Ei mi-au dat *dreptate* din priviri,
numai din *atenția* cu care mă ascultau.

Cu ei am fost sincer,
poate *prea sincer*.

Pe ei i-am pus *să se roage*
pentru sufletul meu.

E *greșit* să crezi
că *nu mai contează*
nimic.

Contează *liniștea* sufletului,
liniștea sa ultimă.

Ei *s-au rugat pentru mine*.

Ei au avut *lacrimi* pentru mine,
poate *prea multe*…

Numai eu
n-am știut.

Numai eu *am înnebunit*
de prea multe gânduri mari.

Am rostit,
poate, avioane.

Am mâncat, poate,
roți dințate
și am vomitat șeibi.

Din această cauză
nu m-am înțeles
cu cei care *mânuiesc cuvintele*
ca pe niște bice.

Am fost *prea simplu*, cititorule!

Muntele a rămas tot *munte*.

Sentimentele după care am plecat
m-au găsit în cele din urmă…

Ele *nu s-au pierdut*
ci *eu m-am pierdut pentru o vreme*…

Le-am găsit
sau *m-au găsit*
după ce trecusem pe toate căile,
inclusiv pe cele *nepermise*.

Nu spun că *nu mi-a fost greu*.

Mi-a fost.

Nu spun că *m-am simțit bine*.

M-am simțit *detestabil*.

Din această cauză am scris,
uneori,
ceea ce *nu am vrut să scriu*.

Din această cauză,
uneori,
am tresărit înspăimântat
de mine însumi.

Dar *am mers pe drum*.

Nu l-am *părăsit*
în nicio *crucificare* a mea.

Nu l-am părăsit pentru
niciun dezmăț.

De aceea *am înnebunit*
de dorul de a avea prea multă înțelepciune.

Am înnebunit
cu prea multă înțelepciune.

I-am dat celui care *nu avea* înțelepciune.

Vorbeam și nimeni
nu mai înțelegea nimic.

Ei spuneau că eu sunt *ilogic*,
că am uitat să fiu *normal*.

Cui îi mai pasă însă *de așa ceva*?

Cui îi mai pasă de *lucrurile*
neimportante?

Iluzia și deziluzia *m-au*
suportat reciproc.

Le-am făcut față
cu fulgere și ovații.

Doamne, *pe o singură pagină*
m-ai vreau *să cânt*!

Am cântat orice și oamenii au crezut,
din lipsă de atenție,
că *Tu nu ești prezent în scrisul meu*!

Mi s-a spus că *Tu nu mi-ai fost prieten*…

Ce *grosolănie abominabilă*!

Câtă *orbire*, Doamne!

Ce *imensă orbire*!

Însă *Tu ai fost mai prezent*
decât prezența mea
întotdeauna.

Tu ai fost *absolut* și
neabsolut pe foaia mea de hârtie,
pentru că împreună am
scos *tot zgomotul din cuvinte*
și *l-am făcut tăcere*.

Oamenii *orbi* vor să Te vadă *negru pe alb*,
când Tu *întreci* orice gând și cuvânt.

Însă pentru mine e *seară*…

Nici *prea târziu* și nici *prea devreme*…

E tocmai *momentul somnului*…

Nu știu *cât va dura*.

Nu știu *cât va mai...dura*.

Sper să fiți *luminați*
și *să înțelegeți*.

Multe am *a vă spune*
dar nu sunt niciodată *îndeajuns de multe*
cărțile.

Amin…și *niciodată altfel*![19]…

[19] Nu am redat *întregul text* nici aici.
Am terminat această *prima parte* a volumului al 14-lea de poeme pe data de 14 august 1997...când mi-am notat, la finalul manuscrisului: „O zi de duminică, cu inima *prinsă* în cleşti de plastic şi *atârnată* spre uscare”.

Cuprins

Ucis dar nu omorât
(aforisme, vol. 6, 1998)
[2-15]

*

Cele 5 poeme
(poeme, vol. 9, 1997)
[16-43]

Ochii lui albaștri [16-19]
O tăcere adâncă [20-23]
Prietenul meu cu păr galben [24-27]
Omul săpat în scaun [28-30]
Un copil pentru nicio mamă [31-34]
Inefabilul în pantofi [35-43]

*

Cântece pentru râs şi plâns
(poeme, vol. 10, 1997)
[44-66]

Elocință [44]
Tăcerea Legiunii a V-a, Macedonica [45]
Pași cu umărul [46]
Concertul tușit [47]
Starea sentimentului [48]
Iertare pentru Dali [49]
Acorduri de orgă [50]
Lacrimilor virginale [51]
Aruncat peste zimți [52]
Umanism [53]
Manifest pentru balerini [54]
Pentru cititori [55]
Epitaf [56]
Străzi plictisite [57]

Complementul de argou [58]
Fericirea cuvântului [59]
Compoziție [60]
Fotografie făcută în dimineaţa aceea [61]
Timp cu prescurtări [62]
Din ciclul celor 1001 nopţi de şcoală [63]
Declarație de dragoste [64]
Poem pentru rimă şi vers [65-66]

*

Notă despre *volumul al 11-lea* de poeme
[67]

*

Poeme şi rânduri indiscutabile
(poeme, vol. 12, 1997)
[68-78]

E rece aici. Trebuie să mă credeţi pe cuvânt [68-69]
Confuzia punctului cu tropotul calului [70-71]
Trecutul va fi dus până la *renaştere* în *Esenţialism* [72]
Lupta mea cu culorile şi nu cu *Îngerul lui Iacov* [73-74]
Pantomima e un exerciţiu de fervoare [75]
Sughiţul a învăţat să fie crezut [76]
Inocenţa e un moft aruncat în zarva cuvintelor [77]
Fericirea e scumpa noastră nedormire [78]

*

Leoaica fericirii
(poeme, vol. 13, 1997)
[79-108]

El şi ea [80]
Incantație [81]
În sărutul trubaduric [82]

Doamne, m-am reîntors acasă...[83-84]
Despre ştiinţă şi neştiinţă [85]
Alături de tine [86]
Rețeta mea de suflet [87]
Repetarea festinului [88]
Dansul metafizic [89]
Compendiu pentru înflorire [90]
Călătorii străzilor mele [91-92]
Întrebările copacilor mei [93]
Zâmbetul în cuvânt [94]
Urechea ta înfundată [95-97]
Poem pentru Octavia [98-99]
Noi, delectarea noastră [100-101]
Tezaurul de turtă dulce [102-103]
Pauzele lui Sofocle [104]
Candidă putrezire [105-106]
Ce este și ce nu este poezia [107-108]

*

O carte pentru un singur cititor
(partea întâi)

[poeme, vol. 14, 1997]
[109-203]

Trezire [109-111]
Clipă obsesivă [112-114]
Rețetă culinară [115]
Timp de gândire [116-119]
Așteptare [120-127]
Goarna pământului [128-131]
Inima iubirii [132-136]
Încăperile cuvântului [137-141]
Răsfoind cărți nemurinde [142-145]
Poemă cu inovații [146-148]
Degringolada ploii [149-151]
Periplul neinocent [152-154]
Suferințe potabile [155-157]
Mascota zilei [158-159]
Opinia anotimpului [160-161]

Poem de dimineață [162-164]
O scrisoare fără răspuns [165-166]
Fără dragoste [167-169]
Ce aș face acum dacă aș fi maimuță [170-172]
Un alt memento mori [173-174]
Scenă de familie [175-176]
Poemul de clasicum [177-179]
Starea de a vorbi [180-182]
Fum de sticlă [183-186]
Cenușă strecurată cu lupa [187-189]
Singurătate de lup [190-191]
Statuia sufletului [192-193]
Pregătirea pentru somn [194-203]

© *Teologie pentru azi*

2012

Ediția de față este *o ediție*
online gratuită
și e *proprietatea*
Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș

Ea *nu poate fi tipărită*
și *comercializată*
fără *acordul direct*
al
Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș

© *Teologie pentru azi*
Toate drepturile rezervate